No 2698 Vrijdag 15 November 1935 52ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elke Vrijdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— bij vooruitbetaling.

Bureau van dit blad: Past. S Mateo, Tel. 413
Administratie: St. Thomas-college Tel. 550.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f.0.50 voor elke regel meer 10 cts.

Mgr. Niewindt.

Geen voorvechter van de afschaffing der slavernij?

Nooit zou het in ons hoofd zijn opgekomen, dat we nog eens de pen moesten opnemen ter verdediging van den groten Curaçaosen „bevrijder der slaven" Mgr. Niewindt.

We hadden er zelfs niet meer aan gedacht, dat na de bekende historische levensschets van Pater Dahlhaus, waarvan de laatste 100 bladzijden uitsluitend gewijd zijn aan „Niewindt, de bevrijder der Slaven" er nog ooit weer vijanden zouden opstaan om zijn verdiensten te verdoezelen en te verkleinen.

Want dergelijke vijanden zijn er geweest, die steunden op gewilde of niet gewilde tekstvervalsing van de bekende Staatscommissie van 1853, door Koning Willem III ingesteld in verband met de afschaffing der slavernij.

Wat Niewindt in een schrijven van 20 Febr. 1849 **anderen** in de mond legde, werd door de rapporteurs voor deze commissie aan den bisschop zelf toegedicht.

Waar de bisschop indertijd geschreven had: „Men zegt zo gaarne: de slaaf is niet rijp voor vrijheid", werd door de staatscommissie de mening van deze „men" op **rekening** van Niewindt geschoven, waarvan men toen en later ruim gebruik gemaakt heeft, om de verdiensten van den groten bisschop te verdoezelen.

P. Dahlhaus heeft echter in zijn boek en niet het minst door de publicatie van Niewindts brieven „de bevrijder van de Slaven" allerschitterendst verdedigd.

Maar al zegt het spreekwoord:
Al is de leugen nog zo snel,
De waarheid achterhaalt haar wel,
een feit is zeker dat dergelijke leugens een taai bestaan hebben, ook nog nadat de waarheid er reeds over heeft gezegevierd.

Eerst dezer dagen kregen we inzage van de Juli-Augustus 1935 aflevering van de West Indische Gids.

Daarin schreef de **Hr. W. R. Menkman Sprokkelingen op het terrein der Geschiedenis van de Nederlandse Antillen**, een reeks alphabetisch gerangschikte aantekeningen, waar op nog weer heel wat „aangetekend" zou kunnen worden.

Onder die aantekeningen komt ook voor „Mgr. Niewindt".

En we lezen dan:

> „Een moedig voorvechter voor de afschaffing der slavernij noemt P. fr. M. J. Kösters O.P. den eersten apostolischen Vicaris van Curaçao (Curaçaonummer Maandblad Oost en West)
>
> Op 20 Februari 1849 schreef N. aan Baron van Wijkersloot, dat het Gouvernement aan de manumissies geen bezwaren in de weg mocht leggen, maar integendeel de emancipatie op alle mogelijke wijzen behoorde te bevorderen en op 8 Januari 1850, dat een plotselinge en algemene emancipatie het grootste ongeluk zou zijn. En, voegde hij er bij, wanneer de slaven eens niet geëmancipeerd zouden worden, dan was de godsdienst het beste middel om hen in bedwang te houden en aan hun meesters onderdanig te doen **zijn**.
>
> Vurig abolitionistisch klinkt dan alles niet, Niewindt is opgekomen tegen de misstand dat oude en gebrekkige slaven door de meesters werden vrijgegeven om ontslagen te zijn van de verplichting in hun onderhoud te voorzien: hij heeft er voor gestreden dat de missionarissen hen zouden mogen onderwijzen, dat zij Kerk zouden mogen gaan en dat zij een huwelijk zouden mogen sluiten. (Dahlhaus Monseigneur Martinus Joannes Niewindt 1924).
>
> Eigenlijke voorvechters der abolitie heeft ons land niet opgeleverd, ook al noemden fatsoenlijke lieden op het laatst der 18e eeuw en in het begin der 19e eeuw den slavenhandel een schande der menschheid. Teenstra, die in 1842 zijn Negerslaven in de kolonie Suriname uitgaf en in 1844 zijn adres tot de Tweede Kamer richtte zou misschien als een voorvechter van de afschaffing der slavernij kunnen gelden, maar den alleen bij gebrek aan vurige strijders.

Tot zover de Hr. Menkman.

Wat de Hr. Menkman hier „destilleert" uit de in boekformaat 3 bladzijden lange brief van 20 Februari 1849 en de nog langere brief van 8 Januari 1850 geeft hem misschien reden tot de bewering dat Niewindt geen „vurig abolitionist" was.

Maar Menkman's distillatie is vals en bezijden de waarheid. Waarom niet gewerkt met citaten?

In de brief van 1849 schrijft Niewindt o.a.:

> „De Emancipatie moet plaats hebben: zij ligt in de geest der eeuw."
>
> „Alles derhalve bij het oude laten, niets voor de op handen zijnde toekomst te doen, beschouw ik voor mij als zeer onvoorzichtig en ten hoogste onstaatkundig."

In de brief van 1850 staat:

> „ik beweer, dat men de Emancipatie der slaven, die toch hetzij willens of onwillens na een korte tijdsverloop **zal en moet plaats hebben** door geschikte middelen diende voor te bereiden."
>
> (onderstreping Redactie.)

Doch we moeten de beide brieven in zijn geheel lezen en men zal dan tot Dahlhaus' conclusie komen, „dat er geen krachtiger pleidooi voor de Emancipatie kon geleverd worden en aan het Gouvernement geen afdoender middelen gegeven."

En in al de brieven van deze jaren bleef Niewindt hameren op hetzelfde aambeeld en met steeds krachtiger slagen; de slaven moeten vrij worden, moeten voorbereid worden voor hunne vrijheid.

Doch niet alleen de brieven van „deze" jaren!

Uit Niewindts brieven van de jaren 1824, 1828, 1834, 1838 enz. geeft Dahlhaus bewijzen te over „dat hij ook toen reeds met alle kracht op de vrijheid van zijn geknecht volk aanstuurde; daarvoor de middelen beraamde en den onverdraagzamen bestuurders van het land en den uitbuitenden meester van den slaaf met zijn gesels van verontwaardiging striemde.

Maar de toestand kennende van Curaçao, en geheel op de hoogte van de gebeurtenissen elders, vreesde Niewindt dat de slaven nog niet genoegzaam waren voorbereid om hunne vrijheid te genieten en te gebruiken en daarom als een wijze en voorzichtige bisschop roept hij telkens en dringend de hoge regering te hulp om toch te helpen, door godsdienstig en gewoon onderwijs te helpen om de slaven voor te bereiden voor de aanstaande vrijheid.

Of dit verstandig was van Mgr. Niewindt, zal de Hr. Menkman zelf beamen als hij nog denkt aan de dagen van 1922.

En wanneer de bisschop telkens en telkens weer in het talmen der regering, vreest, dat toch nog misschien de zo verlangde vrijheid zal worden uitgesteld, dan doet hij ter bereiking van wat misschien bereikt kan worden als een uiterst minimum de middelen aan de hand, welke Menkman in zijn derde alinea opsomt, omtrent de oude en gebrekkige slaven, het onderwijs, het kerkgaan en het huwelijk.

Maar vals is en geheel onwaar, dat Menkman hier door zijn plaatsing van **„Dahlhaus, Monseigneur Martinus Joannes Niewindt 1924"**, den lezers doet voorkomen, alsof Dahlhaus beweert, dat Mgr. Niewindt niets anders voor de slaven gedaan heeft.

Het is een geluk voor den Hr. Menkman, dat de scherpe pen van Pater Dahlhaus reeds jaren te ruste is. Voorwaar de Hr. Menkman zou om deze falsicatie en niet mals doorgestreimd zijn geworden, en een verdiende afstraffing ontvangen hebben.

Op 12 Januari 1860 sloot zich het graf over den groten dode, Mgr. Mart. Joan. Niewindt.

Nog tijdens zijn leven, mocht Niewindt de erkenning zien van zijn streven, doordat het bestuur de voorbereiding der slaven voor hunne emancipatie overliet aan de katholieke geestelijkheid alleen.

Maar de dag der emancipatie 30 Sept. 1862, mocht hij, evenmin als Mozes het beloofde land, aanschouwen. In 1888 werd het 25 jarig jubileum hiervan herdacht. Uit dankbaarheid werd van niet katholieke zijde een souvenir samengesteld waarin zelfs de naam van Nieuwindt niet werd genoemd. Maar het Curaçaose volk ging neerknielen in de oude St. Annakerk, op het stille graf van bisschop Martinus Nieuwindt, aan wien zij naast God, hun dankbaarheid schuldig wisten.

Men kan gemakkelijker de goede eigenschappen van zijn vijanden loochenen dan hun successen.

Liberalisme.

Waar het hart vol van is loopt de mond van over, zegt het spreekwoord.

En toch hebben we in de laatste weken ondervonden dat dit niet altijd waar is.

We hebben in de laatste maanden achter ons, de oprichting gehad van de „Liberale Volkspartij".

Over het program hebben we indertijd al geschreven.

Wanneer men de 20 regels naleest van dit program en men stelt daartegenover de bladzijden lange beginselverklaringen, — algemene — en werkprograms, van partijen in andere landen, dan zal men aanstonds al begrijpen dat er moeilijkheden komen moeten.

Een partijprogram moet zo in elkaar zitten dat de leden weten wat ze eraan hebben, dat het duidelijk is en klaar en het verklaringen en uitleg geeft voor toekomstige geschilpunten. Moeilijk kan dat nu eenmaal geschieden in een 20 regels.

En zo was er vóór de oprichtingsvergadering van deze nieuwe liberale partij al kwestie of ze tegen de godsdienst was of ervoor; tegen of voor kapitalisme; wat men eigenlijk wilde omtrent kiezen of het benoemen van gouverneur en procureur enz.

En het was heel begrijpelijk dat op de oprichtingsvergadering de Heren Pieters en Kroon omtrent enkele punten eens nadere verklaring vroegen.

De Heren zullen ook gedacht hebben, waar het hart van vol is, loopt de mond van over.

Maar de liberale beginselen zaten er schijnbaar niet zo diep in, dat de mond overliep en de verwachte verklaringen volgden.

Beide Heren werden, zoals de Hr. Kroon schreef in de Curaçaosche Volkskrant van 2 November, met een kluitje in het riet gestuurd.

Tussen de Heer Pietersz en de Voorzitter Hector Suarez zou deze zaak later persoonlijk wel eens behandeld worden! ! en de Hr. Kroon ontving al evenmin een volledige verklaring! Een goed begin is het halve werk, zeggen we maar.

Videamus meende later in een artikel tegen de Amigoe de zaak wat te redden: maar we weten hoe hij gewoonlijk de functie vervult van spuit 11 die modder geeft. De Hr. W. Kroon diende hem dan ook in genoemd blad aardig van repliek, waarop hij nog steeds het antwoord schuldig bleef: het beste wat de man doen kan.

Mogen we een verband zoeken tussen de liberale Volkspartij en wat de Hr. S. schreef in La Prensa van 2 November „A los liberales de Curaçao" dan is het op de bedoelde vergadering niet erg liberaal toegegaan, want in de 2e alinea van dit artikel wordt uitdrukkelijk afgekeurd en als een minderwaardige goedkope oplossing aangegeven, om een kwestie onopgelost te laten door de tegenstanders de mond te snoeren.

En toch van een ander gezichtspunt is die vergadering echt liberaal geweest.

In de Griekse fabelleer lezen we van een oude waarzegger Proteus, die van de goden de gave had ontvangen allerlei gedaanten te kunnen aannemen. Wanneer hij voorzag dat men hem zou komen lastig vallen met moeilijke vragen, veranderde hij eenvoudig van gedaante en ontsnapte op die wijze aan hen, die hem zochten.

Aan dien ouden Proteus moeten we denken, telkens wanneer we schrijven over liberalisme en deze Proteus was op de oprichtingsvergadering aanwezig.

Het liberalisme heeft in verschillende tijden en verschillende landen zoveel gedaanten aangenomen, dat wie naar zijn wezen zoekt, gemakkelijk het spoor bijster raakt.

Prof. Mr. Dr. Raaymakers van de Universiteit van Nijmegen schrijft dit en vervolgt dan:

„Gelijk het Protestantisme allerlei schakeringen vertoont en in honderden secten uiteenvalt, zo is het ook met het liberalisme.

Hoe kan het ook anders? Het liberalisme is een stelsel van **vrijheid** en vrijheid kan nooit samenbinden, kan nooit een beginsel van eenheid zijn. Eenheid kan niet bestaan zonder gezag. Wel voor een ogenblik natuurlijk, toevalligerwijs, maar niet blijvend, niet op den duur. Vrijheid werkt uit zijn aard ontbindend en zo moet ook de ontwikkeling van het liberalisme noodzakelijk een ontbindingsproces zijn, een steeds verder gaande differentiatie, waardoor het uiterst moeilijk is, precies te zeggen, wat het liberalisme nu eigenlijk is.

Toch hebben alle liberale stelsels en alle liberale partijen iets gemeen waardoor ze hun gemeenschappelijke afkomst verraden en dat is: de intellectuele hoogmoed. Het liberalisme is geboren uit de opstand van de menselijk rede tegen God als drager en laatste verklaringsgrond van alle gezag."

En in zoverre heeft men hier gelijk met te beweren dat de Partido liberal al lang bestaat, daar het liberalisme zo oud is als het menselijk geslacht.

„De slang in het aardse paradijs bedroog reeds onze eerste ouders met de schoonklinkende belofte: „Wanneer ge u losmaakt van Gods gezag, zullen uwe ogen geopend worden; en gij zult als goden, kennen het goed en kwaad.

Ook het moderne liberalisme belooft de mens kennis van goed en kwaad, vooruitgang in de wetenschap, welvaart en geluk, indien hij zich maar losmaakt van alle autoriteit, op ieder gebied, om zich enkel te laten leiden door het licht van zijn eigen rede en slechts te bukken voor gezag dat hij zich zelven stelt.

Volgens het liberalisme is de menselijke rede autonoom d.w.z. onderworpen aan geen andere wet, dan die ze zich zelve voorschrijft. Ieder individu moet zelf uitmaken wat waar is of vals, wat goed is of kwaad. Vrijheid van denken als consekwentie van de overschatting der menselijke rede is de grondslag van heel het liberale stelsel.

Uit de vrijheid van denken volgt noodzakelijk vrijheid van handelen, want indien iedereen uitmaken moet voor zichzelf, zonder gebonden te zijn door enige goddelijke of menselijke autoriteit, wat goed of kwaad is, dan moet iedereen ook vrij zijn om te doen en laten wat hij zelf als goed of verkeerd beschouwt.

Absoluut is dat natuurlijk niet vol te houden. Voor dieven en moordenaars wenst ook het liberalisme geen vrijheid. De rechten van anderen behoort men te eerbiedigen, maar overigens moet ieder vrij gelaten worden om te denken, te zeggen, te doen en laten wat hij wil."

Ofschoon we gaarne erkennen, dat vele liberalen beter zijn dan hun leer, gelijk zovele Katholieken slechter dan de hunne, heeft dit liberale stelsel op politiek gebied ontzettend veel kwaad gesticht in de loop der geschiedenis. Noemen we alleen de Franse Revolutie. Maar vooral op sociaal economisch gebied in de laatste eeuw, waarover we nog wel eens een andere keer zullen schrijven.

De Paus en de oorlog.

Het uitbreken van de oorlog in Afrika geeft verscheidene berichtgevers aanleiding gegeven geruchten te verbreiden over de houding van het Vaticaan ten opzichte van deze gebeurtenissen. Hier herhaalt zich een voorval, dat men in het jaar 1914 kon gadeslaan, toen er onwaarheden over de Heilige Stoel werden verbreid, die nog jaren daarna nawerkten. De katholieke „Reichspost" herinnert eraan, dat men in 1914 vertelde, dat de Paus met weloverlegde bedoeling een nuntius naar Parijs had gezonden, die „verklaren kon, dat tegen Frankrijk strijden betekende strijden tegen God." In werkelijkheid was er in het jaar 1914 helemaal geen nuntius in Frankrijk, want de regering van dit land had reeds in het jaar 1904 den pauselijken zaakgelastigde uitgewezen en pas in het jaar 1921 de diplomatieke betrekkingen met den Paus weer aangeknoopt. Een ander sprookje uit de geschiedenis luidt: „de Vredespaus Benedictus XV heeft in de noodlottige dagen van 1914 het katholieke Oostenrijk-Hongarije tot de oorlog tegen Rusland aangespoord." Deze oorlog was echter reeds begonnen, precies vijf weken voordat Benedictus XV zijn ambt aanvaardde. Dergelijke sprookjes zijn dan tot de „Mythe van Rosenberg" overgegaan en hebben daardoor opnieuw hun uitwerking. Dientengevolge moet men in deze tijd een waakzaam oog houden op dergelijke uitwassen der fantasie om ze, indien mogelijk, reeds bij hun eerste verschijnen uit de wereld te helpen. Het eerste proefje van dit soort journalistiek bood ook een Duits politiek dagblad „Vaticaan en Quirinaal", waarin om te beginnen een citaat uit de „Osservatore Romano" werd aangehaald, dat nooit in dit blad heeft gestaan en in verband waarmede gezegd werd: „De Paus billijkt dus de oorlog tegen Abessinië; meer nog dan dat, Hij gevoelt sympathie voor de oorlog tegen Abessinië. Hij ondersteunt hem in moreel opzicht." Dat de Paus zich reeds tweemaal in verband met de tegenwoordige oorlogsgevaren op zeer ernstige wijze voor het behoud van de vrede heeft verklaard, ook de rede, welke de Paus onlangs in de St-Paul's Basiliek voor de oud-frontstrijders van vele landen heeft gehouden, en hetgeen hij bij de voorlezing van het decreet voor de aanstaande zaligspreking van den Abessynischen missiebisschop de Jacobis zeide, — al deze autoritatieve uitlatingen bewijzen op ondubbelzinnige manier welk standpunt de Paus ten opzichte van het Abessynisch-Italiaanse conflict inneemt.

De wereldgeschiedenis, zo zegt de „Reichspost", schijnt zich reeds te willen herhalen. Men roept om den Paus, Hij moet het vuur blussen, dat anderen aanblazen. En ditmaal zijn diegenen, die roepen, wederom mensen, die anders den Paus niet ver genoeg van de hand kunnen wijzen. Het was niet kwaad, toen onlangs de Methodisten in Zuid-Wales, wier eigen geloofsgenoten onder de strijdleuze „No Popery!" voor korte tijd nog in Belfast Katholieken doodschoten en hun huizen verbrandden, in het bewustzijn van de machteloosheid van hun eigen kerk een appèl tot den Paus richtten, waarin zij Hem verzochten dadelijk een conferentie van alle christelijke gemeenschappen bijeen te roepen met het doel de oorlog als „werktuig van nationalistische politiek te brandmerken en de algemene en duurzame vrede te bewerkstelligen." Het ware te wensen, dat deze brave lieden om te beginnen een appèl richten tot hun geloofsgenoten in Belfast, opdat de „algemene en duurzame vrede" daar beginnen kan. Maar afgezien daarvan moet toch het volgende gezegd worden: men eist weer eens van den Paus, dat Hij juist datgene moet doen, wat men hem steeds verwijt, n.l. dat Hij zich mengt in de politiek tussen de staten onderling.

De Koninklijke.

De Maasbode correspondent schrijft over een interview met sir Henry Deterding in verband met de recente berichten over nieuwe internationale petroleumbesprekingen. Deze berichten gewaagden op de eerste plaats van besprekingen, welke zouden plaats vinden met de Russen over de overneming van de voor export beschikbare Russische olie door een internationale groep bestaande uit de Koninklijke Shell, de Standard Oil Co. of New Yersey en de Anglo Persian.

Sir Henry verklaarde ons, dat er geen sprake is van enigerlei onderhandelingen tussen de Koninklijke Shell en de Russen.

Op onze vraag, wat de houding van de Koninklijke zou zijn, in geval de Russen met andere internationale oliebelangen tot een overeenkomst zouden willen komen en indien deze belangen zich tot de Koninklijke zouden wenden om samen te werken, antwoordde Sir Henry, dat hij in zo'n geval de voorstellen en aanbiedingen in overweging zou nemen evenals zulks het geval is geweest enkele jaren terug, toen de Koninklijke om medewerking gevraagd werd in een plan om voor een periode van drie jaar een bepaalde hoeveelheid Russische olie aan te kopen. Bij de overeenkomst die toen werd afgesloten, was de Koninklijke echter alleen bereid zich aan te sluiten onder voorwaarde, dat de Russen uit de winsten van die contracten 5 pCt. beschikbaar zouden stellen ten gunste van de onteigende oude Russische olie-bezittingen. Die overeenkomst is in 1932 zonder meer beëindigd en zoals gezegd van nieuwe onderhandelingen van de Koninklijke met de Russen is geen sprake geweest.

De Russen in Engeland.

Terloops brachten wij nog de positie van de Russen op de Engelse markt ter sprake. Het was ons namelijk opgevallen, dat de Russian Oil Products (R.O.P.) vooral in de provincie een vrij groot aantal benzinepompstations exploiteert en ook enige contracten heeft afgesloten met Britse gemeenten voor de levering van olie voor commercieel gebruik, terwijl toch de cijfers van de Engelse buitenlandse handel slechts een zeer bescheiden import van olie uit Rusland aanwijzen.

Sir Henry verklaarde dienaangaande, dat de Russen destijds een contract hadden afgesloten voor het afnemen van Californische olie en mogelijk ook op het ogenblik nog olie uit Californië betrekken, welke dan door de R.O.P. op de Engelse markt wordt afgezet.

Zal er olie van de Bahrein-eilanden naar Engeland gaan?

Een tweede kwestie, waarvan in de berichten van de laatste tijd sprake is geweest, gold onderhandelingen tussen de Standard Oil of California over de concessie op de Bahrein-eilanden in de Perzische Golf met het doel een prijzenoorlog, waarmede de Standard of California in Europa zou dreigen, te mijden.

Mr. Moffet, vertegenwoordiger van de Standard Oil Co. of California, had het vorig doen uitkomen, dat de mogelijkheid bestond, dat deze nieuwe olie gedeeltelijk haar weg zou vinden op de Britse markt.

Sir Henry verklaarde ons, dat wanneer de Standard Oil of California van plan zou zijn haar nieuwe product op de Engelse markt af te zetten, dan aangenomen mag worden, dat zij er eerder toe zal overgaan gebruik te maken van het bestaande distributieapparaat van

de Shell-Mex B.P. en Anglo American Oil Co. dan dat zij besluiten zal tot het organiseren van een eigen afzet. Er zijn in Engeland eerder te veel dan te weinig benzine-stations.

In dit verband haalde sir Henry nog aan, dat de Imperial Chemical Industries de afzet van haar nieuwe productie van synthetische benzine door de Shell-Mex B. P. laat verzorgen.

Concurrentie te prefereren boven een monopolie.

Wij vroegen nog of de reis van mr. Andreuw Agnew, managing director van de Shell Transport naar Amerika, enig verband hield met de besprekingen, doch volgens Sir Henry is het niet meer dan een gebruikelijke reis van een der directeuren om op de gebruikelijke wijze met de Amerikaanse relaties in contact te blijven.

Wat de vele berichten over de activiteit van de Koninklijke in het algemeen betreft meent Sir Henry daarin steeds te kunnen lezen, dat „men" altijd verwacht, dat de Koninklijke er op uit is een monopolie te veroveren. Ik heb, zo zeide hij, nooit gestreefd naar een monopolie en zal ook nooit naar een monopolie streven. De ervaring heeft maar al te duidelijk geleerd, dat onder een monopolie nooit zo efficient gewerkt wordt als bij concurrentie.

Shell-interimdividendbeslissing in November.

Tot slot hebben wij den heer Deterding nog gevraagd over de mogelijkheid van een interim dividend, waaromtrent de laatste tijd druk gesproken wordt. Dienaangaande verklaarde hij ons: dat Viscount Bearsted, voorzitter van de Shell Transport en Trading op de algemene vergadering van Juni j.l. heeft aangegeven, dat de kwestie van een interimdividend door de Shell tegen het einde van het jaar alle aandacht van het bestuur zou genieten. Het vorig jaar was het totale dividend zoals bekend verhoogd tot 12½ pCt. De verbetering, welke het vorig jaar heeft plaats gevonden, heeft zich dit jaar, zij 't op bescheiden schaal, voortgezet.

Tegen het einde van het jaar, en daarmede werd bedoeld in de loop van de tweede helft van November, zal het bestuur de tot dusverre behaalde resultaten onder de ogen zien en daarop zijn beslissing over een interimuitkering baseren.

Een dergelijke uitkering zou dan eventueel evenals in vroegere jaren, toen de Koninklijke en de Shell een interimdividend betaalden, in het begin van Januari betaalbaar gesteld worden.

Winkelsluiting en de Kamer van Koophandel.

Op l.l. Dinsdag is in de Kamer van Koophandel aan de orde geweest de kwestie van de Winkelsluiting.

In deze vergadering werd een conceptbrief besproken, die de Kamer van Koophandel aan de Koloniale Raad zal richten omtrent het vraagstuk der winkelsluiting. Dit concept luidt:

Naar aanleiding van de bij Uw College ingediende Verordening tot wijziging en aanvulling van de Winkelsluitingsverordening P. B. 1932 No. 88, heeft de kamer van Koophandel en Nijverheid alhier de eer zich met het navolgende tot U te wenden.

In de betrekkelijke MEMORIE VAN TOELICHTING wordt door het Bestuur geconstateerd:

„dat een door de Kamer van Koophandel en Nijverheid op beperkte schaal ingesteld onderzoek, de rechtmatigheid dier grieven aangetoond heeft".

Hiertegenover wil de Kamer opmerken, dat zij aan het Bestuur als haar mening te kennen heeft gegeven:

„dat het resutaat van haar beperkte enquete, de urgentie van het treffen van wettelijke maatregelen niet direct aantoont".

De Kamer meent er Uw College opmerkzaam op te moeten maken, dat zij er bij het Bestuur op aangedrongen heeft om de bij de Winkelsluitingsverordening vastgestelde sluitingen **niet** te wijzigen.

Met leedwezen constateert de Kamer, dat zij over een voor haar zo uiterst belangrijk onderwerp als winkelsluiting niet gehoord is.

Het vraagstuk van beperking van ARBEIDSTIJDEN behoort geheel los te staan van een beperking der uren waarop WINKELS geopend mogen zijn.

Zonder een oordeel te willen uitspreken omtrent de wenselijkheid van beperking van arbeidsduur, merkt de Kamer op, dat in het systeem van artikel 2 het niet mogelijk zal zijn bedienden in ploegenstelsel te doen werken of overwerk te doen verrichten met het gevolg, dat indien de winkelier zijn zaak wil openhouden gedurende de toegelaten tijd, hij zich in de onmogelijkheid bevinden zal zich de assistentie van een of meer bedienden te verzekeren.

Zoals Uw College bekend is, is de handel voor een belangrijk gedeelte afhankelijk van de scheepvaart en doortrekkende pasagiers, die in de gelegenheid dienen te worden gesteld inkopen te doen gedurende de avonduren.

De handelstand, die reeds zeer moeilijke tijden doormaakt, kan verdere besprekingen van haar bestaansmogelijkheden niet verdragen en verzoekt Uwe Raad zeer dringend hiermede rekening te willen houden bij de behandeling van het winkelsluitingsontwerp.

Tot zover het concept.

Al schrijft de Kamer nu dat ze geen oordeel wil uitspreken omtrent de „wenselijkheid van beperking der arbeidsduur", blijkt toch wel heel duidelijk, dat de Kamer van Koophandel tegen beperking is der arbeidstijden.

Want de winkels moeten langer open blijven voor doortrekkende passagiers, die komen inkopen (hoevelen Red. Am.); assistentie van andere bediende is niet te krijgen, dus moeten de winkelbedienden langer werken.

Aldus is de redenering van de Kamer van Koophandel.

Dat de winkelstand hier profiteren wil van doortrekkende passagiers, daarin heeft ze groot gelijk.

Maar om voor de enkele boten, die met zonsondergang binnenkomen en met zonsopgang de haven weer verlaten, onze winkelbedienden geregeld een meer dan 8 urige dagtaak te geven, is daardoor niet gerechtvaardigd.

De drukste passagiersboten blijven hier een dag of langer liggen.

En voor het geval dat touristenboten buiten de winkeluren komen (b.v. op Zondag) dan is dit voldoende reden om ook de winkelbedienden te laten werken, mits deze mensen dan ook delen in de **extraverdiensten** die de winkeliers daaruit trekken.

Onze winkelsluitingsverordening heeft daarin trouwens ook voorzien.

Dat het vraagstuk van arbeidstijden behoort los te staan van een beperking der winkeluren, kan misschien waar zijn. Maar koppelt de Kamer van Koophandel zelf deze twee vraagstukken niet allernauwst aan elkander in bovenstaande redenering?

De winkels moeten langer open blijven, assistent-bedienden zijn niet te krijgen, moeten de arbeidstijden der vaste bedienden verlengd worden.

Maar is het voor de winkeliers, om de zo gevreesde concurrentie, zelf niet een voordeel, dat de arbeidstijden gekoppeld worden aan de winkelsluiting.

Door deze koppeling is het uitgesloten, dat hij die met bedienden werkt en daardoor eerder sluiten moet, beconcurreerd wordt door hen die zonder bedienden werken en daardoor langer open blijven.

In de Cur. Volkskrant van Woensdag l.l. heeft daar een S.C.E.O.M.-lid zeer terecht op gewezen.

Maar waarom eerder sluiten, omdat men bedienden heeft?

Om de eenvoudige reden, dat de bedienden ook hun rechten hebben.

En dit wordt in het hele schrijven van de Kamer van Koophandel geheel vergeten.

We geven gaarne toe dat er veel moeilijkheden zijn, veel belangen, maar de eerste die onder beschouwing genomen dienen te worden, zijn de moeilijkheden en belangen der winkelbedienden.

Nog aan het slot iets over de twee citaten waarmee de brief van de Kamer van Koophandel begint.

Het eerste citaat is uit de Memorie van toelichting.

Wat het Bestuur zegt over de mening van de Kamer van Koophandel, klopt niet geheel met het tweede citaat, waarmee de Kamer van Koophandel aan het Bestuur zijn mening te kennen gaf.

Een oplossing van deze tegenspraak zal het Curaçaose publiek met belangstelling tegemoet zien.

ALGEMEEN OVERZICHT.

Heel langzaam zijn de Italianen in de laatste week verder het Abessijnse land binnengedrongen.

Op 8 November werd in het Noorden Makale ingenomen en terzelfder tijd ongeveer in het Zuiden Gorahai en enkele dagen later Sasa Baneh.

Deze vooruitgang in het Zuiden is voor Abessynië gevaarlijker dan de overwinningen in het Noorden, omdat Italië met de verovering van de laatst genoemde stad ongeveer half weg de Spoorlijn naar Addis Abeba gekomen is.

Volgens de berichten zouden de Abessiniërs dan ook reeds begonnen zijn de omgeving dezer spoorweg ernstig te versterken. Ook Frankrijk heeft te Djibouti aan het eindpunt van de spoorlijn in Frans Somaliland 3000 soldaten aangevoerd alsmede enkele kruisers en torpedoboten.

Intussen vernemen we van steeds meer oorlogsmateriaal wat in Abessynië aankomt, o.a. zou daar ook een lading zijn aangekomen van het bekende mosterdgas. Van een andere kant schijnt ook de natuur in de laatste dagen een handje te helpen, daar hevige regens het de Italianen zeer moeilijk maken, die daardoor vooral worden gehandicapt in de geregelde voedselvoorziening van het leger, wat toch al heel wat bezwaren meebrengt.

Het kon nog wel eens waar worden wat generaal Virgin heeft medegedeeld.

Volgens generaal Virgin, den vroegeren militairen adviseur van Abessinië, zal Italië de oorlog verliezen. Hij houdt daarbij niet eens rekening met de sancties tegen Italië en geheime steun van Engeland aan Abessynië. Hij vertrouwt op de moed der Abessiniërs en op de militaire eigenschappen van het leger, eigenschappen die niet te vergelijken zijn met wat in een Europees leger waardevol heet, maar die in het klimaat en het landschap van Abessinië de doorslag geven. Behalve ontembaar moedig, zijn de Abessinische troepen, die gemakkelijk 100 kilometer per dag afleggen, buitengewoon snel en in het manoeuvreren verrassend handig. De eerste overwinningen van de Italianen zullen, volgens generaal Virgin, nog door andere gevolgd worden. Moderne uitrusting geeft de Italianen overmacht telkens zij zich in een ordelijk gevecht begeven, maar zij zullen zoveel overwinningen behalen dat zij ten slotte de strijd zullen verliezen, want elke overwinning zal hun een reeks schermutselingen op de hals halen, waarin hun leger, langzaam uitgedund en uitgeput, tenslotte verbloeden zal. Deze mening komt overeen met die van Graziani, een Italiaanse bevoegdheid, die voor de onderwerping van Abessynië een millioen man en tien jaren nodig acht. Welnu, tien jaar lang oorlogen in Afrika en er een millioen aan wagen, terwijl de samenspanning van Europese landen Italië ondermijnen zal, valt het Itlaiaans uithoudingsvermogen zonder de minste twijfel te zwaar.

Maar dan de samenspanning van de verschillende Europeese landen!

Maandag a.s. zullen de sancties in werking treden.

Heftig verweert Italië zich tegen deze maatregelen.

Nadat het alle handelsbetrekkingen met deze landen (meer dan 50) heeft afgebroken, heeft het verder aan ieder land een nota gestuurd:

In deze nota wordt onder anderen gezegd, dat de Italiaanse vertegenwoordiger al reeds vele malen de beschuldiging verworpen heeft, dat Italië zich niet zou hebben gehouden aan artikel 12 van het Volkenbondshandvest. De Italiaanse Regering, zo schrijft men in deze nota, moet ten ernstigste protesteren tegen de maatregelen, welke men denkt te nemen, temeer daar men zich hierbij beroept op artikel zestien, waarbij men niet mag vergeten, dat dergelijke krachtproeven zeer schadelijk voor de betrokken partijen kunnen werken. De Italiaanse bezwaren zijn ten eerste, dat de feiten in het Italiaanse memorandum, dat omtrent deze zaak is verschenen, niet grondig zijn onderzocht en ten tweede, dat de maatregelen vastgelegd in het Volkenbondshandvest in verband met de huidige situatie niet juist zijn aan te wenden.

Vervolgens protesteert men ten stelligste tegen het wapenembargo. Wel kan Italië nu geen wapenen meer betrekken uit het buitenland doch in Abessinië worden deze wel degelijk binnengebracht, hetgeen de duur van het conflict en de omvang zeker zal vergroten. Men wijst er tevens op, dat de maatregelen van de Volkenbond geheel en al gelogenstraft worden door het feit, dat grote groepen Abessiniërs zich geheel vrijwillig onder de bescherming der Italianen stellen. De Italiaanse Regering maakte in de betrokken districten een einde aan de slavernij en gaf niet minder dan zestienduizend mensen de vrijheid terug. Deze daad geeft Italië het recht zich te beroepen op artikel twee en twintig van het Volkenbondshandvest, daar waar gesproken wordt over culturele missies, die de volkeren hebben te volbrengen. De Volkenbond moet met dergelijke dingen meer rekening houden daar zij aan de zaak een geheel ander aspect geven. Vervolgens behandelt de nota de financiële sancties, die tegen Italië getroffen zijn.

Dit is voor het eerst in de geschiedenis, dat dergelijke maatregelen tegen een land genomen worden. De Regering moet hiertegen, gehoor gevende tevens aan de nationale gevoelens, ten sterkste protesteren. En wat hiervan de gevolgen zullen zijn ten aanzien van het wereldhandelsverkeer kan nog niemand overzien. Italië moet thans trachten zichzelve zoveel mogelijk van in het binnenland te vervaardigen goederen en inheems voedsel te voorzien terwijl men, in verband hiermede, bepaalde financiële en economische maatregelen zal moeten treffen, welke niet zullen nalaten van zekere invloed te zijn op de buitenlandse verhoudingen. Sancties en tegensancties verwekken tenslotte een sfeer, zowel moreel als psychologisch, welke veel langer zal blijven bestaan dan de sancties op zich zelve zullen blijven gehandhaafd.

Ten slotte eindigt de nota met de opmerking, dat Italië al zijn best zal doen de situatie zoals deze thans is niet te verscherpen teneinde nog ernstiger moeilijkheden uit de weg te gaan.

Intussen is Mussolini de laatste week ook voortdurend in onderhandeling geweest met de Engelse Zaakgelastigde in Rome, waarvan de resultaten nog niet bekend zijn.

Of deze onderhandelingen nog grote veranderingen in de sancties brengen zullen, betwijfelen wij.

Alles hieromtrent schijnt nog wel niet zwart op wit te staan, maar o.i. zijn de reeds vastgestede maatregelen van zulk een gewicht, dat Italië een zware dobber hebben zal, om lang zulk een strijd te kunnen volhouden, ondanks de grote woorden van Mussolini.

BUITENLAND.

De Industriepers in België.

De liberaal- doctrinaire „Etoile Belge" verdwijnt na een 86-jarig bestaan. Sedert het einde van de oorlog, juister gezegd het overlijden van haar geldschieter Maudoux jr., heeft zij een kwijnend leven geleid, gedurig veranderend van eigenaar. De lezers ontvangen nu sinds October „l'Etoile et Indépendance belge" terwijl die van de „Indépendance belge" sindsdien „L'Indépendance et étoile belge" ontvangen. Men zegt dat de Antwerpse „Neptune" te koop is. We weten dat zowel Etoile als Indépendance en Neptune behoren tot de trustpers, die financieel gesteund wordt door de zwaar metaalindustrie. Hoe komt het dat die hare betaalde knechten loslaat nu zij juist gouden zaken maakt? In Abessinië zijn nu fortuinen te verdienen voor de Krupp's en de „Comité des forges". Het komt nu toch op geen Neptunetje aan. En van vrijheid van drukpers spreken we al lang niet meer.

Telefoongesprekken in Duitsland.

In Berlijn is een gebouw opgericht, dat speciaal bestemd is voor het afluisteren van telefoongesprekken. Alhoewel Hitler verzekert nog slechts 10% van de Duitse bevolking niet mee te hebben, leggen de nazi's voor hunne vijanden zulk een vrees aan de dag dat men zeggen zou: er zijn minder nazi's dan antifascisten in Duitsland. In elk geval, het eerste doel van de afluisteringscentrale zou zijn, het opsporen van samenzweringen per telefoon en van de staatsgevaarlijke telefoongesprekken. Alle telefoonverbruikers worden verdeeld in drie categoriën: 1. Degenen die vallen onder de zogenaamde strikte contrôle, welke zal worden uitgeoefend door de geheime politie, met behulp van gramofoonplaten. Hieronder vallen ambassades, legaties, consulaten, dagbladcorrespondenten, voormalige politieke mannen, tal van Joden en andere personen, die verdacht worden van ontevredenheid jegens het regiem. Elk woord, dat op deze lijnen wordt gesproken, kan automatisch op dictafoons worden vastgelegd.

2. Personen, die niet beschouwd worden als betrouwbaar, doch op het ogenblik niet voldoende belang geacht worden om onder bestendige contrôle te worden geplaatst. Deze categorie is buitengewoon groot, aangezien de contrôle hierbij ook geldt voor gesprekken, die als politiek interessant worden beschouwd, hoewel ze net direct revolutionnair zijn.

De contrôle geldt voor zo goed als alle Joden, vele protestanten, de Rooms-katholieke geestelijken en particuliere woningen van personen vallende onder de eerste categorie, alle publieke telefooncellen, de voornaamste hotels, zomede talrijke restaurants en café's.

3. Degenen, die van niet voldoende betekenis worden beschouwd om onder de categoriën 1 en 2 te worden gerangschikt, maar die af en toe toch gecontroleerd worden.

Naar een „Katholieke Duits-Nationale Kerk.

We lazen deze week in de telegrammen uit Essen:

De „Katholieke Nationale Kerkbeweging" hield onder het motto „Kerk en Volk — Katholiek en Duits" haar eerste bijeenkomst op grote schaal.

De bijeenkomst werd bijgewoond door talrijke „Oud Katholieken" en „Rooms Katholieke" geestelijken. De eis tot een „Katholieke Duits- Nationale Kerk", vrij van Pauselijke invloeden, vond uitdrukking in verschillende redevoeringen, terwijl ook de rassen-liturgische en organisatorische vraagstukken werden behandeld.

Aan het einde der bijeenkomst, welke drie dagen duurde, droeg bisschop Kreuzer, van de „oud-Katholieke Kerk" een „Duitse Hoogmis" op.

Men ziet hier weer, hoe het armzalige restje der oud-katholieken, er nog steeds op uit is om in troebel water te vissen.

Het Jansenisme, wat in de 17e eeuw ontstond en vooral in Nederland, door de steun van de Staten van Holland van enige invloed werd, verviel spoedig tot een kwijnend bestaan, welk bestaan slechts gerekt kon worden, doordat deze secte telkens een kleine toevoer kreeg van ontevreden katholieken.

Zo gebeurde het bij de dogmaverklaring van de onfeilbaarheid alsmede tijdens de Duitse Kulturkampf, waarbij deze dissidenten duidelijk werden gesteund door de Duitse regering.

Ook thans in de huidige Kulturkampf herhaalt zich de geschiedenis, welke door de Duitse bisschoppen in hun herderlijk schrijven van 20 Augustus l.l. was voorzien en waartegen gewaarschuwd werd in de volgende woorden:

De geest van eenheid en zielegemeenschap is een diepe trek van het katholieke leven. Bewaart de eenheid des geestes met den H. Vader in Rome. Men houdt u voor, dat men katholiek kan zijn zonder Rooms te zijn, Wij, Bisschoppen, zeggen u: „Wanneer gij niet meer Rooms katholiek zijt, zijt gij niet meer katholiek". De leer van het Primaat is een punt van ons geloof en in de punten van ons geloof zijn er geen compromissen. Wij kunnen den Vader niet dankbaar genoeg zijn voor zijn onvermoeide vaderlijke waakzaamheid en zorgen voor de Duitse katholieken. Bewaart de eenheid van geest met uw Bisschoppen.

In de Kulturkampf van 1870 trachtte men tweedracht te zaaien tussen geestelijkheid en Bisschop doordat men de geestelijken voorhield: de standvastigheid uwer Bisschoppen is oorzaak dat men de geestelijken het leven moeilijk maakt. Ook het jongste slagwoord: „Men moet onderscheid maken tussen hogere en lagere geestelijkheid" mag geen wantrouwen wekken.

De enkele droeve gevallen dat er geestelijken zijn afgevallen hebben „de band des vredes", in het geheel niet verbroken. De eenheid van geest blijve bewaard tussen geestelijkheid en volk. Het zij men tracht den Priester van het volk te scheiden, of het volk van den Priester: het is steeds dezelfde taktiek — de Herders te slaan om de kudde te verstrooien (Marcus 14,7).

Bewaart de eenheid van geest!

Weest geduldig in uw bekommernissen en zijt standvastig in het gebed. Wij zijn niet in zorg om onze Kerk. Maar wij zijn meer bezorgd om ons volk en vaderland.

Onze Kerk heeft het oude heidendom overwonnen en zal ook door het nieuwe heidendom niet overweldigd worden. Wel echter kan van enige landen die in de ure der beproeving versagen, het licht van het geloof weggenomen worden (Apoc. 2, 5).

Muss. 1911 contra Muss. 1935.

In het jaar 1911 schreef Benito Mussolini zeer juist tegen Benito Mussolini van het jaar 1935: „Wij staan dus tegenover een nationalistisch conservatief Italië, dat het zwaard tot wet wil maken en het leger tot de school der natie. Wij hebben deze morele ontaarding voorzien, en daarom staan wij er niet verwonderd over. Maar zij, die menen dat dit overwicht van het militarisme een teken is van kracht, vergissen zich. De sterke volken hebben dit dwaze karnaval niet nodig waaraan de Italiaanse pers zich met dolle vreugde overgeeft. De sterke volken weten zich te beheersen. Het nationalistische en militaristische Italië toont dat het zich niet beheerst. Zo komt het dat een kleine veroveringsoorlog wordt geroemd als een Romeinse triomf."

DE WERELD IN VOGELVLUCHT.

Overgenomen uit „Boletin Comercial" en „Beurs- & Nieuwsberichten".

Volgens berichten uit Londen, schijnen de Engelse olie-belangen er afkerig van te zijn de olie-leveranties naar Italië te stoppen, daar deze anders geheel door de Amerikaanse concurrent zou worden overgenomen. Aan de andere kant is men hier van mening, dat de Britse belangengroep met het oog op de tegenmaatregelen, welke Italië tegen de landen die de sancties toepassen treft, weinig kans heeft haar strijd te winnen.

Er vinden onderhandelingen plaats tussen Gr. Br. en Griekenland betreffende de mogelijkheid van de afstand van het eiland Cyprus door Gr. Br. aan Griekenland, in ruil tegen het gebruik van een aantal Griekse havens in geval van een Engels-Italiaanse botsing in de Middellandse Zee.

Athene werd bezocht door een aardbeving, welke verschillende huizen verwoestte.

Een vliegmachine van de Franse luchtpost viel neer op weg van Marseille naar Barcelona. Er waren geen passagiers, maar de drie leden van de bemanning verbrandden. — Ook verloor Frankrijk een militaire vliegmachine met 6 doden.

De grootste stratosfeerballon in de Ver. Staten behaalde onder Capt. Stevens een hoogetrecord van 72000 voet.

In verschillende landen werd Maandag de wapenstilstandsdag herdacht.

De bekende Stahlhelm organisatie werd door Hitler ontbonden.

Naar verluidt heeft Koning George van Griekenland Londen verlaten en via Parijs, waar hij enkele dagen zal verblijven als gast van President Lebrun, zal hij zich naar Rome begeven waar hij door Koning Emanuel en Mussolini gelukgewenst zal worden. Vandaar reist hij door naar Brindisi, alwaar hij zich op een Griekse kruiser zal inschepen. Volgens het programma zal Koning George tussen 22 en 24 November zijn plechtige intocht te Athene doen.

De bekende Australische vlieger Kingford Smit is in de buurt van Singapore verongelukt. Hij was op weg van Engeland naar Australië voor een nieuw wereldrecord.

Op de Italiaanse markt heerst een grote strijd tussen de twee machtige olie-groepen, de Standard Oil en de Britse, waaronder de Anglo-Persian en de Koninklijke.

Zweedse en Engelse „Roode Kruis"-afdelingen zijn reeds in Abessynië aangekomen.

Tegen December worden de Noorse en Nederlandse afdeling verwacht.

In de laatste dagen hadden er in Engeland verkiezingen plaats. Men verwachtte een overwinning van de Regering.

In Egypte hadden ernstige anti-Engelse ongeregeldheden plaats.

In Frankrijk heerste weer een geldcrisis:

De disconto-koers van de Bank van Frankrijk is van drie tot vier percent verhoogd. Het doel hiervan is de uitvoering van goud naar het buitenland tegen te gaan.

In België ontstonden hevige protesten tegen de Italiaanse sancties.

UIT NEDERLAND.

Minister Colijn gaf antwoord gedurende de algemene beschouwingen betreffende de begroting. Allereerst zette hij uiteen dat de reeds herhaalde malen uiteengezette bezwaren tegen de Sovjet regering nog steeds bestaan.

Hij verklaarde verder dat de vaderlandsliefde van de N.S.B. tegen de historische ontwikkeling van het Nederlandse volk ingaat en dat de beweging op ernstige wijze het regeringsgezag ondermijnt. Er zal dan ook veel in de beweging veranderd moeten worden, wil de wens van den heer Westerman in vervulling gaan om de uitsluiting te doen opheffen.

De aanvraag van Mussert voor een audiëntie bij den Gouverneur-Generaal acht Colijn geheel normaal. De G. G. wees Mussert op de samengesteldheid van de Indische samenleving en deelde hem mede dat men de N.S.B. ongemoeid zou laten, zolang zij geen gevaar voor de openbare orde in Indië vormde, doch dat bij het minste gevaar krachtig zou worden ingegrepen. In dit verband verwijst Colijn naar een desbetreffend Aneta telegram, waaruit blijkt, dat een en ander van dien aard ter audiëntie besproken is.

Colijn gelooft dat het optreden van de G.G. zeker nuttig geweest is en heeft hij in dezelfde geest gehandeld als ook zijn voorgangers wel deden. Het kort daarop in beslag nemen van „Volk en Vaderland" bewijst wel dat de Indische regering onbeschroomd tegen de N.S.B. durft op te treden. De Premier kan zich ook voorstellen dat de G. G. het nuttig heeft geoordeeld een tweede audiëntie te verlenen.

Het uitvaardigen en handhaven van een colportageverbod is echter niet te doen. Voortgaande, verklaart Colijn dat hij wist dat de economische toestand in Nederland ongunstig was, doch hij beweerde dat er geen land te noemen was waar de toestand van de arbeidende bevolking beter was. In zake devaluatie meent spreker dit probleem met de volgende woorden te kunnen karaktiseren „spreek er niet over, want we doen het toch niet".

Een algemeen plan van arbeid acht de regering onuitvoerbaar, doch bepaalde suggesties daaruit zullen niet uit het oog verloren worden. In verband met de politieke constellatie verklaarde Colijn dat sinds 10 jaar de vorming van een parlementair kabinet niet mogelijk was gebleken, doch Colijn verfoeit uit het diepst van zijn hart een evenredige vertegenwoordiging.

De achttiende partij om het wereldkampioenschap schaken tussen Euwe en Aljechin liep reeds na de zevende zet op remise uit. Euwe speelde wit. Na een ongewone opening verloren beide spelers de Koninginnen en enkele andere belangrijke stukken, zodat voor beide geen uitkomst meer mogelijk was. Dit was het korste spel, dat tot nog toe werd gespeeld. De stand is nu Aljechin 6, Euwe 5 en 7 remise. De volgende partij werd Donderdag in Zeist gespeeld.

Blijkens het voorlopig verslag voor het verkeersfonds achten vele leden algehele reorganisatie van de Spoorwegen noodzakelijk.

Velen dringen eveneens aan op zeer scherp toezicht door het Rijk op de K.L.M. om vooral te waken tegen het overschrijden van de grens van het uithoudingsvermogen van de bemanning. Men sprak de vrees uit dat de veiligheid aan de snelheid opgeofferd is. Ten aanzien van de wegenaanleg werd aangedrongen om gehele projecten gelijktijdig af te werken instede van de huidige verbrokkeling.

De Statendam die andere jaren 's Winters toeristenreizen door de Middellandse Zee maakt zal dit jaar enige reizen naar de West Indische eilanden organiseren daar de Amerikaanse toeristen thans het Middellandse Zee gebied mijden.

De Veendam van de Holland Amerikalijn is Zaterdag met lading en passagiers voor een gewone Amerikaanse rondreis vertrokken.

De oorzaak hiervan is de grote vraag naar landruimte in de haven langs de Golf van Mexico. Deze reis staat buiten het gewone vaarschema.

Het Kamerlid Rutgers richtte een schriftelijke vraag tot Minister Colijn, waarbij hij vroeg of het den Minister bekend was dat het bestuur van de kolonisatie stichting „Nieuw Holland" een circulaire verzonden had aan verschillende colleges van B. & W. met het verzoek om steun voor hun plannen te verlenen, om de kolonisatie in Suriname te willen bevorderen.

In de circulaire wordt beweerd dat de plannen met alle Ministers besproken en dat allen hun adhesie betuigd hebben. Rutgers verzoekt den Minister mede te delen of dit het standpunt van het kabinet juist weergeeft.

De directeur van de militaire luchtvaartdienst te Soesterberg, Oud Kolonel Oudedijk verzocht den minister van Defensie ontheffing van zijn functie. Hieraan is reeds voorafgegaan dat de officier die den directeur was toegevoegd, Kapitein Van den Abeelen een verzoek had ingediend om teruggeplaatst te worden bij de Artillerie.

Uit betrouwbare bronnen vernemen wij dat de splitsing van de luchtvaartafdeling in een luchtvaartafdeling, een luchtvaartbedrijf en de komst van een directeur voor deze laatste dienst eerst geleid heeft tot het heengaan van Kolonel van Santen, waarop de instelling van een luchtvaartinspectie gevolgd is en thans heeft dit weer geleid tot een conflict tussen het bedrijf en de inspectie.

Het Ministerie ontving bericht dat 25 November de zesvaartconferentie van het Internationale arbei[illegible]reau te Genève aanvangt. Nederland is eveneens tot deze conferentie uitgenodigd. De voornaamste punten van bespreking vormen de arbeidsduur voor de bemanning aan boord van koopvaardijschepen, het verkrijgen van betaalde vacantie voor de opvarenden en een aan een wettelijke regelen gebonden overwerkschema.

Als tweede dokter voor de Ambulance van het Rode Kruis, die binnenkort naar Abessinië vertrekt, werd Dr. C. Lampe Nijmegen aangewezen, tevens zullen twee verplegers de expeditie vergezellen, doch het is nog niet beslist wie dit zullen zijn.

De Nederlandse Bank verlaagde heden het disconto van vier op 3½ percent. Men is tot deze stap overgegaan in verband met de grote liquiditeit der geldmarkt.

Zoals men zich herinnert, werd het disconto vier November j.l. van 4½ op vier verlaagd en sinds 21 October is het nu in totaal 2½ percent lager geworden.

Voor Hollands sprekende katholieken.

De wekelijkse kerkelijke diensten in de stadparochies.

Parochiekerk Pietermaai:

's Zondags:
H.H. Missen: 4½. 6. 7½ (kindermis). 8½ (Hoogmis.
Lof: 's Avonds 6½.
In de week: H.H. Missen 6. 6½ uur.

Parochiekerk Otrabanda:

's Zondags:
H.H. Missen om 4¾. 7 (kindermis) 8½ (Hoogmis) met Hollandse preek.
Lof: 's Avonds 7 uur.
In de week: H.H. Missen 6. 6½ uur.
Lof: 's Avonds 7 uur.

Isla kerk:

's Zondags:
H.H. Missen om 5 uur en kwart voor 8 (met Hollandse preek)
Biechthoren — Zaterdag 4-6 uur.

Parochiekerk San Mateo:

's Zondags:
H.H. Missen 4¾. 7 (Kindermis), 9 uur (Hoogmis).
Lof: 's Avonds 7 uur.
In de week: H.H. Missen 6. 6½ uur.

In de 3 parochies bestaat er gelegenheid om te biechten:
Iedere morgen na de H.H. Missen en iedere avond om 6¾.
's Zaterdags de gehele morgen en na de middag van 4—6; en 's avonds van 6½—8½.

ARUBA.

Een gecompliceerd ongeval.

Woensdagavond 6 Nov. circa half twaalf had een aanrijding plaats tussen een truck en een luxe auto, beide in de richting van Oranjestad naar San Nicholas.

In de truck zaten mensen welke van de voorstelling terugkwamen, die in Oranjestad ten bate van de Ambulance voor Abessynië gegeven was. De truck stond aan de kant van de weg en de mensen hebben de truck tijdig kunnen verlaten op twee na, welke namelijk ernstig gewond werden toen de luxe wagen met kracht tegen de stilstaande truck aanreed. De truck moet evenwel zonder achterlicht op de weg gestaan hebben, doch daar het lichte maan was, moest de bestuurder de truck toch waargenomen kunnen hebben. Dat de botsing met kracht plaats heeft gehad moge blijken uit het feit dat de motor van de basis afgeslagen is en geheel naar voren geschoven is.

De gevolgen van deze botsing zijn dan ook vreselijk. De luxe wagen, die bestuurd werd door Dr. N. is geheel vernield. De bestuurder zelf werd zwaar gewond, hoewel hij het leven heeft mogen behouden. Erger was zijn mede-inzittende er aan toe. Deze, een jong Hollands Medicus, Dr. Cramer is door de schok met z'n hoofd door de voorruit gevlogen en zodanig verwond dat de dood vrijwel direct ingetreden is.

Per Ambulance zijn de beide slachtoffers naar Oranjestad vervoerd, waarop ze in de morgen naar het Pan Am. hospitaal vervoerd werden.

Terwijl dit ongeval plaats had, vond ter plaatse een tweede botsing plaats. Een auto welke achter de luxe wagen reed, stopte tijdig om niet op de luxe wagen in te rijden. Een vierde wagen, die hier weer achter kwam, kon echter niet tijdig genoeg meer stoppen en reed tegen deze derde wagen, die geheel vernield werd. Persoonlijke ongevallen vonden bij deze tweede botsing niet plaats. Het verkeer ondervond enige stagnatie, omdat de aangereden truck nagenoeg dwars over de weg gezet was. Het onderzoek naar de schuldvraag is nog steeds gaande, doch het gebruik van sterke drank schijnt aan dit ongeval niet vreemd te zijn.

De begrafenis van Dr. Frits Arend Cramer.

Zaterdag 9 November vond de begrafenis van de op zo noodlottige wijze om het leven gekomen Dr. Cramer plaats.

Dr. Cramer, die pas drie weken aan het Lago Hospitaal verbonden was, genoot niettegenstaande dit kort tijdsbestek ieders achting, hetgeen wel bleek uit de grote belangstelling, welke bij de teraardebestelling heerste.

Om kwart voor drie verliet de stoet het Pan Am. Hospitaal. Aan de lijkwagen hingen verschillende kransen, terwijl er nog vele medegevoerd werden.

Circa half vijf had de teraardebestelling op het Protestantse kerkhof te Oranjestad plaats. Het stoffelijk overschot werd door de Mariniers ten grave gedragen, terwijl de Ds. enige toepasselijke woorden sprak, waarna ook de Commandant der Marine te Oranjestad het woord voerde.

Onder de aanwezigen waren o.a. de Hr. H. Attewood, chef van het personeelsbureau der Pan Am., Capt. Rodger, Dr. Sandvots en verscheidene employé's van het Lago Hospitaal.

Het was een sombere dag voor een begrafenis, want het regende de gehele dag, doch dat heeft vele belangstellenden niet kunnen weerhouden om de laatste eer aan den sympathieken dokter te brengen.

Hij ruste in vrede.

Uitbreiding Arend Petroleum Mij.

La Prensa publiceert een telegram uit Washington, overgenomen uit La Esfera van Caracas, volgens welke Mcihigan zich zal terugtrekken uit Mexico, wegens moeilijkheden met de Mexicaanse regering en waardoor uitbreiding van Arend Petroleum Mij. uit Aruba zou te wachten zijn.

We hopen voor ons zustereiland dat dit bericht waar mag zijn.

De „Costa Rica" te San Nicholas.

Dinsdagmorgen 5 November om 7 uur kwam dit passagiersschip van de K.N.S.M. de haven van San Nicholas binnen en vond een ligplaats aan de nieuwen pier van de Lago Oil & Transport Co. Het schip dat een lading van circa 400 ton aan boord had voor de Lago Mij. is tot 5 uur 's middags blijven liggen, waarna het z'n reis vervolgd heeft. Dit is de eerste maal geweest dat een dergelijk groot passagiersschip **deze haven** aangedaan heeft.

CURAÇAO.

Bekendmakingen.

Aan den tijd. schrijver H. F. Dania, werkzaam ten kantore van de Burgerlijke Stand en het Bevolkingsbureau op Aruba is op zijn verzoek, eervol ontslag uit 's Lands dienst verleend.

De Heer G. R. Evertsz is benoemd tot tijd. schrijver en werkzaam gesteld ten kantore van de Burgerlijke Stand en het Bevolkingsbureau op Aruba.

Aan Mevr. J. Winfield-Willemsen, tijd. onderwijzeres 1e klasse, werkzaam aan de Wilhelminaschool, is op haar verzoek eervol ontslag uit hare betrekking verleend.

Mevr. O. v.d. Veer Meyer is eervol ontheven van de alhier werkzaamstelling aan de Emmaschool en tijdelijk werkzaam gesteld aan de Wilhelminaschool.

Mej. C. E. Quast is benoemd tot tijdelijk hulponderwijzeres aan de Emmaschool.

Mej. E. Abady is benoemd tot tijdelijk kwekelinge bij het openbaar onderwijs in Curaçao en werkzaam gesteld aan de Emmaschool.

De Oehoe weer terug.

Uit de telegrammen lezen we dat 19 Nov. per S.S. Alkmaar de herstelde Oehoe weer naar Curaçao zal komen.

Men heeft de naam van de vogel veranderd in die van „Oriol".

Waarom heeft men niet gedacht aan onze populaire Curaçaose vogel de „Tropial"?

Commissie tot onderzoek in zake tourisme.

Volgens mededelingen in de Kamer van Koophandel op Dinsdag l.l. zal de Commissie tot onderzoek naar de toestanden, in verband met het tourisme in de ons omringende landen, bestaan uit de Heren van Waveren en N. Chumaceiro. Binnen afzienbare tijd zullen deze beide heren, nadat er een reisplan is opgesteld, een bezoek brengen aan de verschillende landen om ons heen, teneinde een rapport uit te brengen over de aldaar heersende toestanden, prijzen, havengelden enz., enz. De reis zal ongeveer twee maanden duren en zal zo spoedig mogelijk ondernomen worden.

Welkom.

Met het s.s. „Simon Bolivar" komen Maandag a.s. hier de inspecteur der belastingen, de Hr. Haayen, alsmede de oud-plv. gezaghebber van St. Eustatius, de Hr. Schütte.

Aardbeving in West-Indië.

Maandag werd op Montserrat enige aardschokken gevoeld, op verschillende plaatsen werd de telefoon en telegraafverbindingen verbroken, doch schijnbaar werd geen belangrijke schade aangericht en zijn er geen persoonlijke ongevallen voorgevallen. Ook op St. Kits had een lichte aardbeving plaats zonder ernstige gevolgen. Als een gevolg van deze aardbevingen heeft men te Trinidad een kleinere vloedgolf waargenomen, waardoor een lichter op het strand geworpen werd en vernield.

Zegelverordening.

Verschenen is in publicatieblad No. 111 de thans geldende tekst van de zegelverordening 1908 met alle wijzigingen en aanvullingen.

Sanctiewet 1935.

In publicatieblad No. 112 wordt afgekondigd de wet van 26 October 1935 bepalende voorbehoud der bevoegdheid tot het nemen van nadere maatregelen ter bevordering van de internationale samenwerking tot het voorkomen of beëindigen van vijandelijkheden.

Surseance van betaling.

Bij de Koloniale Raad is door Zijne Excell. den Gouverneur ingediend een ontwerpverordening, houdende nieuwe regeling van de surséance van betaling, de gelegenheid tot akkoord openende.

K K R O PHOHI-UITZENDING

op Zondag, 17 Nov. 1935 van 15—16 uur A.W.T. op Golflengten 25.57 en 19.71 M.

1. Mars.
2. Medische Causerie.
3. Ouverture „Nachklänge von Ossian, Niels W. Gade, door het K.R.O.-Orkest o.l.v. Marinus van 't Woud.
4. De Wereld in Vogelvlucht, door Paul de Waart.
5. Van en Voor de Missiepost.
6. Rudolfsklänge, wals, Jos. Strauss, door het K.R.O.-Orkest o.l.v. Marinus van 't Woud.

Stichting „Volkshuisvesting".

Het bestuur van de Cur. R. K. Volksbond heeft voor Notaris Beaujon dato 30 Oct. acte gepasseerd van de oprichting der Vereniging „**Volkshuisvesting**" welke reeds begonnen is met het bouwen van huizen op Steenrijk.

Deze stichting heeft tot doel het verschaffen van goede en goedkope arbeiderswoningen.

Verdronken.

Zondagnacht werd uit de oude mannenafdeling van het St. Elisabethsgasthuis een man vermist, oud-patient van Monte Cristo, die reeds enkele weken te voren ook vermist was. Tevergeefs werd naar de man gezocht. De volgende morgen werd zijn lijk gevonden in het rifwater.

ZIJ MOEST NAAR BED KRUIPEN.

Nu neemt zij twee treden tegelijk.

Trede voor trede — op handen en knieën — zoo moest ze het doen. En als zij in bed lag, waren haar pijnen nog niet over.

„Twaalf maanden geleden kon ik niet slapen door de vreeselijke pijnen in mijn knieën en ik kan wel zeggen in al mijn gewrichten. 't Avonds moest ik naar bed kruipen, trede voor trede. Maar sinds ik geregeld Kruschen Salts neem, ben ik mijn pijnen en stijfheid heelemaal kwijt, en als het moest zou ik nu met twee treden tegelijk naar boven kunnen rennen. Ik voel me werkelijk 10 jaar jonger en ik wil Kruschen nooit meer missen."

Mevr. A. E. D.

Weet u wat rheumatiek veroorzaakt? Niets anders dan de scherpe urinezuurkristallen, die worden gevormd door het traag werken der afvoerorganen. Men kan er echter altijd op rekenen, dat Kruschen Salts die pijnlijke kristallen uit het lichaam verdrijft. De zes zouten in Kruschen lossen elk spoor van urine-zuur op. En nog meer! Zij bewerkstelligen zoo'n geregelde werking der inwendige organen, dat dergelijke lichaamsgiften als urine-zuur zich nooit meer kunnen vormen.

A. 1.

Politieberichten.

Bij de politie kwamen drie aangiften van mishandeling binnen, welke zaken alle worden onderzocht.

Door den 28-jarigen E. werd aangifte gedaan van verduistering waarvan hij den 35-jarigen P. verdenkt.

Aangifte werd gedaan van diefstal van een regenjas, in een der zakken waarvan een portemonnaie, inhoudende een geldsbedrag. De jas is ontvreemd uit een kamer van aangever, den 27-jarigen M. die het raam van zijn kamer open had staan.

Nabij Cas Chiquito heeft tussen de autobussen 1721-C en 1337-C een aanrijding plaats gevonden, waarbij beide autobussen ernstig werden beschadigd, terwijl een passagier van autobus 1721-C en de bestuurder van autobus 1337-C hierbij onbeduidende verwondingen bekwamen. De politie onderzoekt wie schuld aan het ongeval treft.

In de week van 4 op 11 November 1935 zijn 8 personen ingesloten terzake dronkenschap.

In een winkel in het 2de District is ingebroken, waarna een bedrag van ± f 5.— uit een kasregister is ontvreemd.

De politie stelt een onderzoek in naar de(n) tot nu onbekende dader(s).

Van twee gevallen van mishandeling werd aangifte gedaan, welke zaken beide door de politie worden onderzocht.

De 63-jarige Venezolaanse koopman C. die hier op doorreis vertoeft, is beroofd geworden van een vrij belangrijk bedrag aan geld. In verband met deze diefstal zijn in bewaring gesteld twee personen als verdachten t.w. de 18-jarige J. en de 28-jarige S. C. herkent in beide aangehouden mannen, de personen die bij de beroving tegenwoordig waren.

Aangifte werd gedaan door een 15-jarigen loopjongen, dat hij door een hem onbekenden man was mishandeld, die hem een vuistslag had gegeven, waardoor hij een bloedneus bekwam.

Nieuwe districtmeester 3de district.

Naar we vernemen, zal de Hr. M. Gorsira, districtmeester van het derde district, geplaatst worden als chef de bureau aan het nieuwe Kadaster.

De vroegere districtmeester van het district, later gezaghebber op Bonaire, de Hr. Schotborgh, zal weer naar het derde district terugkeren.

Toeristenschepen.

De Curaçao Trading Co. agenten van de Holland Amerika Lijn, deelt ons mede, dat de twee geprojecteerde toeristenreizen, die het s.s. „Volendam" zou maken, geannuleerd zijn, waardoor de komst van dit schip op 16 November en 1 December vervallen is.

Vertraging.

Naar de „Surinamer" verneemt, komt er vertraging in de reis van Z. Exc. Prof. J. C. Kielstra naar Suriname, zodat het vertrek uit Nederland niet meer begin November zou plaats vinden. Tegen het einde van het jaar zou Z. Exc. kunnen worden terugverwacht.

De rust hersteld.

We hebben indertijd mededelingen gedaan over de gespannen toestand in Demerara.

We lezen thans in de „Surinamer":

De rust is na de staking in Demerara weder volkomen hersteld. Men weet er nauwelijks meer of er dagen van spanning zijn geweest.

De stad Georgetown heeft echter een andere spanning doorgemaakt, die een typisch geval geeft van massa-psychose. Er werd n.l. op een gegeven ogenblik een gerucht verspreid, dat er op verscheidene scholen vergiftiging zou zijn geconstateerd onder kinderen. De vergiftiging zou op school hebben plaats gehad.

Als gevolg daarvan ontstond een paniekstemming onder de kinderen. Bij hopen liepen zij de school uit, vaak wild tierend. De politie moest extra worden versterkt om afdoende te kunnen optreden.

Bij onderzoek bleek het gehele vergiftigingsverhaal verzonnen.

De rust werd ook hier spoedig hersteld.

El Observador.

Het schijnt, dat deze collega van Aruba de strijd heeft opgegeven.

Reeds maanden ontvangen we dit blad niet meer. Het schijnt den geest te hebben gegeven.

Vormen.

Morgen Zaterdag, 16 November zal Mgr. Verriet het H. Vormsel toedienen in de parochie Santa Maria.

Zondagmiddag in de kerk van Pietermaai aan de kinderen, die 's morgens hun eerste H. Communie zullen gedaan hebben.

R. K. Zeemanshuis.

Gedurende de maand October werd het Zeemanshuis bezocht door 415 personen. In totaal werd de eerste 10 maanden van het jaar 4139 bezoekers genoteerd.

In dank ontvangen.

Van de Curaçaose padvinders het maandblad het **Contact.**
Van Moreno Brandao, **General Transportation.**
Van A. D. Capriles & Co., kalender **Firestone.**

El Noticiero.

Is dit blad weer verdwenen uit de rij onzer Curaçaose periodieken?

We horen of zien er niets meer van.

Zeilvaart over de maand October 1935.

Binnengekomen van:

Aruba	54
Azua (Sto. Domingo)	1
Bonaire	30
Guanta	2
Higuerote	2
La Guaira	5
La Vela de Coro	3
Mayaguez (Pto. Rico)	2
Pto. Cabello	15
Pto. Rico	1
Rio Hacha	4
Sta. Marta	1
Tucacas	21
Zee	1
Totaal	142

Vertrokken naar:

Aruba	54
Bonaire	27
Jacmel	1
La Guaira	12
La Vela de Coro	10
Las Piedras	1
Pto. Cabello	17
Rio Hacha	4
San Juan	1
Slagbaai	1
Sta. Marta	2
Sto. Domingo	1
Turiamo	14
Totaal	145

VERGELIJKENDE STATEN.

van de op het eiland Curaçao ingeklaarde vaartuigen.

STOOMSCHEPEN.

Tijdvak	Aantal	Netto inhoud in M³.
Oct. 1935	430	2.544.913
Oct. 1934	423	2.482.935
Jan. t/m Oct. 1935	4187	24.652.068
Jan. t/m Oct. 1934	4054	24.268.573

ZEILSCHEPEN.

Tijdvak	Aantal	Netto inhoud in M³.
Oct. 1935	142	16.535
Oct. 1934	129	9.060
Jan. t/m Oct. 1935	1316	134.492
Jan. t/m Oct. 1934	1094	86.045

Regenval in het derde district op Curaçao in de maand October 1935.

Dokterstuin	164,9 m.M.
Kleine Berg	156,3 „
Westpunt	126,3 „
Barber	75,5 „
Soto	163 „
St. Willebrordus	156 „

GEMENGD NIEUWS.

Opvoedkundig.

In Toronto in de V. S. moet ergens een grafsteen met zeer geslaagd grafschrift staan: „Hier ligt John Dixon. Hij stak een lucifer aan om te kijken of er nog benzine in de tank van zijn auto zat. Er zat nog benzine in. Hij was 45 jaar oud."

Men zou dergelijke opvoedkundige grafschriften meer in voege kunnen brengen. „Hier ligt Mussolini. Hij probeerde of een staat nog zijn zin kan krijgen zoals vroeger met te oorlogen. Het ging niet meer. Hij was 53 jaar oud."

DE FILM VAN DE WEEK.

Van 18 tot en met 24 November 1935.

A. Onderstaande films kunnen beschouwd worden als niet aanstotelijk en geschikt voor publiek vermaak.

In Cinelandia.

Charlie Chan in London.
Fighting Shadows.
I'll fix it.

Roxy.

Handy Andy.
Little Miss Marker.

In Hollywood.

Eliner and Elsie.
You belong to me.
Caravan.

B. Onderstaande Films bevatten gedeelten die aanstoot kunnen geven, wegens gewaagde toespelingen, grofheden, misleidende voorstelling van zaken of gebrek aan kiesheid. Deze films worden niet positief goed- noch afgekeurd, maar zijn TOELAATBAAR VOOR GEESTELIJK VOLWASSENEN.

Een bezoek aan deze films kunnen we in 't algemeen niet aan bevelen.

In Cinelandia.

Little Miss Marker.
Gambling Lady.

Roxy.

Little Miss Marker.

N. B. De film **Love me forever,** door de Keuringscommissie toegestaan voor kinderen, wordt hier **voor kinderen afgeraden.**

De andere in deze lijst niet genoemde films, moeten of wel omdat ze slecht zijn, of wel omdat hier geen beoordeling over gegeven is, vermeden worden.

Piratenkoningin

Zij heet — struikel niet! Tschangtschintschiasch en is na een opwindende jacht gevangen genomen te Huttschu, dicht bij Honkong. Sinds tien jaar heeft zij met haar bende de wateren van Zuid-China onveilig gemaakt en talloze roverovervallen gepleegd.

Te Shanhai en Tsientsin, te Kanton en Amoy ging het nieuws als een lopend vuurtje rond: de Piratenkoningin is gevangen! Sinds weken is er aan de Oostkust van Azië geen andere stof meer voor de gesprekken. Abessinië en de Volkenbond zijn op de achtergrond geraakt, het dreigende spookbeeld van een Japanse invasie in Mongolië is tijdelijk vergeten: de gevangenneming van de gevaarlijke roverhoofdvrouw in het verre Oosten is de sensatie welke het publiek vervult. Is het dan werkelijk met de heerlijkheid van de gele Corsarenkoningin ten einde? Zal zij, de onvangbare en onbedwingbare dan eindelijk haar lang verdiende lot ondergaan?

Voor geen ander mens, de mannelijke roverbendenleiders inbegrepen, had men aan de kust van Oost-China zoveel angst als voor deze geheimzinnige vrouw. Het is ongeveer tien jaar geleden, dat men voor 't eerst van haar hoorde. Toen werd een passagiersstoomboot aan de monding van de Hangkian overvallen, de bemanning werd neergeschoten en de passagiers, voor zover zij in het gevecht niet het loodje legden, werden gevangen genomen. Dagenlang werden zij in de kleine Chinese jonken onder het dek geperst, door een wirwar van eilanden, bochten en vaargeulen verder gevoerd, steeds scherp bewaakt en bij de geringste poging tot ontvluchten met de dood bedreigd. Toen de verschrikkelijke tocht ten einde was, werden zij op een nacht, op een onbekende plaats van de Biasbaai aan land gebracht en de dag nadien voor den bevelhebber der piraten gebracht. Grenzeloos was de verbazing der passagiers, toen zij eindelijk oog in oog tegenover de geweldige stonden. Want de Corsaren-hoofdman was ... een vrouw! Naar schatting moest zij midden in de twintig zijn, maar de sterke benige gestalte en het mannelijke energische gezicht deden haar iets ouder schijnen. Wat echter de gevangenen het meest verbaasde, dat was het grenzeloze respect, waarmee de piraten zich voegden naar alle bevelen van de aanvoerster. Een iets scherpere toon in hare stem was genoeg, om de brutale bandieten helse schrik aan te jagen.

Het avontuur van gevangen genomen passagiers had steeds hetzelfde verloop. Onderhandelaars der piraten traden in contact met de familieleden van de gevangenen. Na enige weken werden dan de slachtoffers tegen betaling van een hoog losgeld weer vrijgelaten. De weinigen, wier verwanten de verlangde som niet betalen wilden of konden, werden zonder pardon vermoord. Toen de eerste gevangenen na hun vrijlating het verhaal van de onbekende piratenleidster rondvertelden, dacht men eerst, dat zij een van de talrijke zeeroversprookjes vertelden die in deze streken in omloop zijn. Maar de gele koningin van de Biasbaai zorgde er voor, dat men later erg nadrukkelijk aan haar bestaan herinnerd werd.

Met ongekende energie trachtte Tschangtschintschias haar macht over de ganse kust van Zuid-Oost-China uit te breiden. Zij ontwikkelde daarbij zulk een paraatheid en onverschrokkenheid, dat zij ook bij haar vakgenoten vrees en bewondering wekte. Tal van kleine piratenhoofden onderwierpen zich vrijwillig aan haar, bij anderen slaagde Tschangtschintschias met zacht geweld. Zij draaide er trouwens haar hand niet voor om, af en toe 'n paar lastige concurrenten naar hun voorvaderen te zenden. In de loop der jaren breidde zich zo haar macht sterk uit. Ongeveer honderd zeeroversjonkers moeten in haar dienst hebben gestaan. Na iedere geslaagde strooptocht verdwenen die in de talloze bochten en sluipgaten van de Biasbaai. Steeds opnieuw werden kanonneerboten en gevechtsvaartuigen door het gouvernement uitgezonden om de ongekroonde heerseres van de Gele Zee te zoeken. Maar Tschangtschintschais bleef onvindbaar. Zelfs wanneer het af en toe gelukte een van haar jonken te laten zinken, was zij niet uit het veld geslagen. Haar bende herstelde zich direct en in het uitdenken van nieuwe krijgslisten en overvallen bleek de leidster een meesteres, met onuitputtelijke fantasie. Over een kustafdeling van 2000 kilometer voerde zij haar operaties uit. Het kon haar niet schelen of een Chinees, dan wel een Europees schip werd buitgemaakt. Van haar mannen vergde zij blinde gehoorzaamheid. Verzet of verraad werd met de dood gestraft.

Het flottille van de piratenkoningin opereerde naar een zorgvuldig doordacht plan. Zolang het slachtoffer in de hoge zee voer, was het betrekkelijk veilig. Op het ogenblik echter dat de stomer gedwongen was in de buurt van de kust of in de monding van een grote rivier met haar talrijke eilandjes en ondiepten te komen en vaart te verminderen, kwamen de Corsaren in actie. Zonder gerucht werden tal van die kleine maar vlugge jonken losgemaakt van de donkere oever en schoven van alle kanten spookachtig naar het schip toe. In de tijd van een paar seconden was de schuit geënterd en de zeerovers vielen moordend en plunderend bemanning en passagiers aan. Daarbij kwam het dikwijls tot bloedige gevechten, want op de boten varen in die wateren vaak gewapende politiemannen mee. Dikwijls echter moest de bemanning en de wacht naar twee kanten vechten, want de zeerovers hebben de truc, om een aantal van hun mannen, als passagiers verkleed, op de schepen te smokkelen waarop zij het gemunt hebben. Als de aanval der jonken geschiedt, blijken zij wolven in schaapskleren te zijn, ofwel zwaar gewapende bandieten. De kapitein en de officieren van de stoomboten worden eerst onder een moorddadig vuur genomen. De radio-installaties worden onklaar gemaakt en de bedieners ervan onschadelijk. Dan gaan de bandieten er toe over de passagiers te plunderen en de waardevolste delen van de lading in hun jonken te brengen. De passagiers, voor wie men een losgeld hoopt te krijgen, worden meegenomen. De zeerovers verlaten daarop het schip, nadat zij het lek hebben gemaakt of stuurloos, zodat het tenslotte in de golven zinkt.

Ontelbare van deze tragedies hebben zich op de Yangtse, in de Biasbaai en langs de kust afgespeeld. De meest drieste en voordeligste aanvallen kwamen echter steeds van de jonken der piratenkoningin. Zij zelf ging het gevaar niet uit de weg en menige bloedige kapersvaart werd door haar persoonlijk geleid. Er waren talloze verhalen in omloop over haar luxueus huis op een afgelegen eiland in de Biasbaai. Het grootste deel van het jaar verbleef zij echter op haar „vlaggeschip", dat er uiterlijk uitzag als een simpele jonk, maar in werkelijkheid van zulke krachtige motoren was voorzien, dat het met de snelste schepen kon concurreren. De Chinese polities heeft tenslotte echter toch de hand op deze geheimzinnige vrouw weten te leggen. En het zal niet lang meer duren of haar romantisch-misdadige hoofd zal vallen onder het zwaard van den beul.

SPORT-RUBRIEK.

Officiële Mededelingen
VAN
"De Curaçaose Voetbalbond."

WEDSTRIJD-UITSLAGEN.
Zondag, 10 November.

A.-klasse:	BISMARCK—VOLHARDING	1—2
	HERCULES—TRANSVAAL	Niet doorgegaan. Terrein afgekeurd.
	ASIENTO—R.C.C.	Niet doorgegaan. Terrein afgekeurd.
B.-klasse:	ATLETICO—TRAPPERS II	1—0
	SCHERPENHEUVEL—AJAX II	6—2

STAND COMPETITIE-WEDSTRIJDEN.
Zondag 10 November.

A-klasse:	Gesp.	Gew.	Gelijk	Verl.	Doelpunten voor	Doelpunten tegen	Punten	Gem.
JONG-HOLLAND	9	6	2	1	17	6	14	1.56
VOLHARDING	10	7	1	2	14	6	15	1.50
BISMARCK	10	6	2	2	15	9	14	1.40
R.C.C.	8	4	2	2	12	9	10	1.25
AJAX	9	2	5	2	5	7	9	1.00
HERCULES	9	2	4	3	5	10	8	0.88
TRAPPERS	10	3	1	6	10	7	7	0.70
M.S.V.	10	3	1	6	14	21	7	0.70
ASIENTO	8	1	2	5	4	16	4	0.50
TRANSVAAL	9	1	2	6	7	12	4	0.44
B-klasse:								
SCHERPENHEUVEL	9	8	1	0	35	4	17	1.89
VOLHARDING II	7	5	0	2	10	4	10	1.43
JONG-HOLLAND II	10	5	3	2	20	6	13	1.30
BISMARCK II	7	4	1	2	11	8	9	1.29
HERCULES II	9	5	1	3	10	11	11	1.22
R.C.C. II	8	3	2	3	16	14	8	1.00
ASIENTO II	4	2	0	2	4	4	4	1.00
ATLETICO	11	4	1	6	12	11	9	0.82
TRAPPERS II	8	2	2	4	9	11	6	0.75
M.S.V. II	7	2	1	4	9	23	5	0.71
AJAX II	10	2	0	8	9	27	4	0.40
TRANSVAAL II	8	1	0	7	7	29	2	0.25

WEDSTRIJD-PROGRAMMA.
Zondag 17 November.

MUNDO NOBO:
HERCULES—TRAPPERS
Aanvang 3 uur precies.

JONG-HOLLAND——M.S.V.
Aanvang 4 uur precies.

DE HOOP:
VOLHARDING II—R.C.C. II
Aanvang 3 uur precies.

AJAX—BISMARCK
Aanvang 4 uur precies.

RIO CANARIO:
ASIENTO II—SCHERPENHEUVEL
Aanvang 4 uur precies.

Zondag, 24 November.

MUNDO NOBO:
AJAX—HERCULES
Aanvang 3 uur precies.

TRAPPERS—TRANSVAAL
Aanvang 4 uur precies.

DE HOOP:
HERCULES—M.S.V.
Aanvang 4 uur precies.

RIO CANARIO:
ASIENTO II—VOLHARDING II
Aanvang 4 uur precies.

Zondag, 1 December.

MUNDO NOBO:
ASIENTO—R.C.C.
Aanvang 4 uur precies.

TRAPPERS II—BISMARCK II
Aanvang 3 uur precies.

DE HOOP:
AJAX—M.S.V.
Aanvang 4 uur precies.

J. Hollander (R.C.C.) is gestraft met 6 maanden schorsing volgens Art. 13 1. e en f en Art. 44. 2 van het H. R., ingaande 30 September 1935.

De verenigingen worden verzocht precies op tijd op het speelveld aanwezig te zijn in verband met de vroeg invallende duisternis.

HET BESTUUR.

SPORT IN NEDERLAND.
Voetbal. Competitiewedstrijden.

RCH—KFC	0—1	Go Ahead—AGOVV	2—1
ADO—Hermes DVS	6—3	Tubantia—SCH	2—0
Sparta—VSV	5—1	Bleyerheide—Juliana	2—0
Ajax—Haarlem	5—4	Longa—NAC	1—1
HBS—Xerxes	3—3	Eindhoven—MVV	2—1
Feyenoord—DWS	3—0	Roermond—PSV	2—0
DHC—VUC	8—1	BVV—NOAD	0—0
Stormvogels—Excelsior	3—1	GVAV—Sneek	2—1
HFC—Blauw wit	0—1	HSC—Achilles	3—2
ZFC—DFC	0—2	Velocitas—Leeuwarden	0—3
Wageningen—Heracles	1—0	Veendam—Hoogezand	3—1
ZAC—Ensche boys	3—3	Friesland—Be Quick	3—4

B. en N.

Het nieuwe in de Katholieke Actie.

In ons vorig artikel hebben we wisselende verhoudingen gezien, die in de loop der eeuwen bestonden tussen de geestelijke en tijdelijke zaken.

Naar gelang deze beide verbonden of gescheiden waren, moest de Kerk ook een ander apostolaat uitoefenen. Na de eerste vier phasen daarvan doorlopen te hebben, komen we thans met de vijfde tot in de moderne tijd.

Vijfde phase: 1798—1922. In een wereld, die haar bestrijdt, herneemt de vernieuwde Kerk haar poging van geestelijke penetratie der eerste periode.

De Franse revolutie, die zich over heel de wereld uitbreidde, verkondigde overal het beginsel van een zekere scheiding tussen het geestelijke en het tijdelijke: dat was haar recht en haar verdienste. Zij verdedigde echter ook het princiep van tegenstelling tussen het geestelijke en het tijdelijke, en dat is haar erfzonde.

Dit dubbele beginsel heeft zowel voor de Kerk als voor de Staat een dubbel gevolg gehad.

Voor de Kerk.

1. Door de vervolging heeft de revolutie de Kerk van haar rijkdommen beroofd, en haar uit de tijdelijke aangelegenheden verwijderd. Zo heeft ze bijgedragen tot de ware hervorming, die sedert vier eeuwen verlangd en door het Concilie van Trente krachtig ter hand werd genomen. Hervormd in hoofd en leden verkreeg de Kerk weer een glans en vitaliteit, die aan de eerste eeuwen doen denken.

2. Door 't vormen van staten, die aan de ongodsdienstigheid en zedeloosheid de vrije teugel lieten, verwoestte de burgerlijke maatschappij dat gunstige milieu voor de beoefening der deugd, dat het christendom geschapen had. De massa, die vooral aan uitwendige invloeden onderhevig is, gleed langzamerhand af van het christelijk-zedelijk leven; en de grote kwaal der 19de eeuw werd „de apostasie van den arbeider".

Voor de Staat.

1. De revolutie zetten de poorten wijd open voor de menselijke vooruitgang; wetenschap en welvaart ontwikkelden zich op aanzienlijke wijze. Terzelfdertijd ontstond overal een zekere cultuur, waardoor de volken van de 20ste eeuw méér verlicht, méér menselijk volmaakt werden dan die van de middeleeuwen. De wereld is mondig geworden; de staten kunnen zich thans zelf besturen.

2. Maar door het vereenzelvigen van vrijheid en onafhankelijkheid heeft de revolutie de menselijke vooruitgang ten dele onvruchtbaar gemaakt. Zij bracht de maatschappij in een staat van algehele ontwrichting, waarvan het bolsjewisme de laatste consequentie en de huidige crisis een verschijnsel is op economisch gebied.

Deze nieuwe toestand der moderne wereld maakte het apostolaat in de laatste honderd jaar dringend noodzakelijk. In z'n wezenlijke kenmerken is 't dat van de eerste eeuwen van het christendom.

Evenals in het tijdvak der Romeinse keizers is de Kerk zonder uitwendige en politieke macht en bemoeit zich niet met wereldse aangelegenheden. Al zucht ze niet meer onder de gewelddadige vervolgingen van Nero en Domitiaan, zij leeft toch in een geestelijk milieu, dat haar vijandig is wegens de slechte wetten en gewoonten en andere invloeden, die de christelijke beginselen en zeden ondermijnen.

Evenals in de periode der heidense keizers vindt de Kerk, beroofd van haar rijkdom en eer, in de vernedering en de armoede de vernieuwing van haar leven en geestelijke invloed. De Pausen munten uit door heiligheid van leven. De geestelijkheid wordt gezuiverd; men kent niet meer het wereldse leven van hofprelaten en abten. In de kloosters, door de clausule beschut, heerst observantie: terwijl de missiearbeid van de 19de eeuw de beste manifestatie is van de geestelijke vernieuwing. Rondom de aldus hervormde clergé groepeert zich een steeds grotere élite van leken. En ofschoon een nieuw heidendom de staten bedreigt, wint de christelijke maatschappij toch voortdurend terrein, toont zich de bron van geestelijke krachten, waaruit alle vernieuwing moet voortkomen.

Zesde phase: Van 1922 tot op onze dagen: de Katholieke Actie.

Beschouwen we nu de nieuwe vorm van het apostolaat in de geschiedenis der Kerk.

Terwijl de Staten de feitelijke onmogelijkheid ondervinden om iets tot stand te brengen zonder de geestelijke krachten, en de revolutie van 1798 haar laatste consequenties vertoont, heeft de Kerk overal, wel bescheiden maar daarom niet minder diep, de invloed doen gelden van haar herstel-pogingen.

't Is thans de kwestie om te weten, of de volken, geheel teleurgesteld tenslotte, in hun trots zullen volharden of zich weer tot de Kerk zullen richten om met haar het eeuwen-oude werk te hervatten van de opvoeding en de beschaving der wereld.

't Is weer de **verstandhouding tussen Kerk en Staat,** die over de toekomst van de wereld zal beslissen.

Welnu sedert 1922 heeft Paus Pius XI aan de wereld een nieuwe formule aangeboden in de katholieke actie. Opdat die verstandhouding echter overeenkome met de eeuwige wetten en tevens met de bijzondere noden van onze tijd, moet zij aan enige voorwaarden voldoen.

1. Evenmin als in de middeleeuwen en in andere tijden zal de Kerk ooit dulden, dat men haar uitsluit van de tijdelijke aangelegenheden. Deze vallen immers onder haar gezag, in zover ze ook een geestelijke kant hebben. En daarom zal de Kerk altijd de eis blijven stellen om een zeker meesterschap uit te oefenen over het tijdelijke. Hieruit volgt, dat de huidige toestand der Kerk, uitgesloten van een wereld, die zichzelf wil besturen zonder haar en tegen haar, niet van blijvende aard kan zijn.

2. Anderzijds is 't zeker, dat de burgerlijke maatschappij in tegenstelling met vroegere eeuwen meester wil zijn in haar eigen aangelegenheden, in het tijdelijke. Zij zou de voogdij der Kerk niet meer aanvaarden. De Kerk verlaat dan ook dit deel van haar overigens bijkomstige taak, die bestond in de rechtstreekse behartiging der tijdelijke belangen. Zij trekt zich terug uit de politiek en laat de staten hun eigen taak volbrengen. Zij beperkt zich tot haar eigen geestelijke zending, terwijl zij daardoor haar bovennatuurlijke krachten tracht te vernieuwen. Ten bewijze van deze nieuwe richting heeft Pius XI de tijdelijke macht van den Paus bijna geheel prijsgegeven en beveelt hij de geestelijken zich terug te trekken uit de politieke partijen.

3. Meer dan ooit maken de twee maatschappijen zich los van elkaar en vormen elk op zich een afgescheiden geheel. Elk wil volgens het woord van Leo XIII souverein zijn op eigen terrein.

Op welke wijze zal de Kerk in deze omstandigheden haar eeuwige zending n.l. de geestelijke penetratie van het tijdelijke volbrengen? Zij zal dat doen op geestelijke wijze. De volkeren moeten doordrongen worden door haar geest. Kerk en Staat, ofschoon in wezen onderscheiden maatschappijen, moeten één worden door de geest, die beide bezielt, n.l. door de christelijke geest. Deze geestelijke penetratie verwezenlijken, dat is de bijzondere taak der katholieke actie en dat onderscheidt haar als apostolaat ook van hetgeen ze was in andere tijden. Tot dat doel tracht zij de geestelijke vitaliteit van priesters en leken zo hoog mogelijk op te voeren. Vooral hun afzijdigheid van tijdelijke zaken zal de priesters in dit opzicht ten goede komen. Verder moeten de leken gaan meedoen aan de geestelijke, zaligmakende arbeid van de Kerk.

De eigenlijke taak der katholieke Kerk schijnt hierin gelegen: dat de Kerk n.l. de leken rondom zich groepeert om ze te vormen tot een intens christelijk leven en hen daarna te helpen om de burgerlijke maatschappij te vormen volgens de christelijke beginselen. Om het bijzondere, het nieuwe van dit veelomvattend en uitgebreid apostolaat aan te geven, zouden we het kunnen noemen: de heropbouw van de christelijke maatschappij.

Geven we thans enige kenmerken der katholieke actie:

1. Zij is vóór alles een **lekenactie:** zowel omdat leken haar verrichten alsook wegens haar onmiddellijk object n.l. het godsdienstig-christelijk herstel der sociale orde. Zeker, dit kan slechts gebeuren door de beoefening van de christelijke deugden en daarom speelt het bovennatuurlijke element er een voorname rol in. Maar toch het object is niet zo bovennatuurlijk als dat van den priester n.l. de formele heiliging door de verkondiging van Gods woord en het toedienen der sacramenten. Tot deze strict priesterlijke arbeid hebben de leken in de katholieke actie de weg te bereiden en hun hulp te verlenen. Ze hebben dus slechts een deel van de zending der Kerk te vervullen: in zoverre zij n.l. het leven der mensen moeten trachten aan te passen aan de eisen van het bovennatuurlijke, en op die wijze de christelijke sociale orde moeten herstellen.

2. De Katholieke Actie is **algemeen** en wel in dubbele zin. Vooreerst omdat ze alles wil omvatten, wat op welke wijze ook in verband staat met de ziel, met de eeuwige bestemming van den mens. Vervolgens omdat zij voor haar taak alle krachten gebruikt, die zich aanbieden, als ze maar dienstbaar zijn voor het laatste doel der katholieke actie: het rijk van Jezus Christus.

3. De Katholieke Actie is **geestelijk,** omdat zij bij alles, wat ze doet, slechts betoogt de zielen heen te richten naar God. En met deze arbeid — dit is wel opmerkenswaardig — worden leken belast, dus mensen, die zich gewoonlijk slechts geroepen achten om zulk een moraliserende invloed van den priester te ontvangen zonder er aan te denken ze ook aan anderen te delen. Zo eist dus de Katholieke Actie, dat de leken werkelijk deel hebben in de taak en de zending van den priester. Zij houdt echter alle zuiver economische werkzaamheid buiten haar program; wat nog niet zeggen wil, dat ze ook onder dit opzicht niet nuttig is. Want de christelijke deugden liggen ten grondslag aan de sociale orde en zonder deze is ware welvaart onmogelijk.

4. De Katholieke Actie is **hierarchisch.** Dit maakt vooral 't nieuwe ervan uit. Hierarchisch d.w.z. niet voortkomend van een particuliere wil met het oog op een particulier belang, maar van een politieke wil voor het algemeen welzijn der Kerk Paus en bisschoppen zijn de eigenlijke oversten van de katholieke actie en hun publiek karakter deelt zich daaraan mede, zodat 't een actie wordt van de Kerk als zodanig. Hieruit volgt ook, dat de katholieke actie zich richt tot de hele wereld en dat zij een algemene, publieke, officiële band legt tussen haar en de Kerk. In de katholieke actie bezit de Kerk dus een aaneenknopingspunt met de wereld en kan een blijvende invloed op haar uitoefenen overeenkomstig haar zending „om alles te herstellen in Christus." Met andere andere woorden gezegd, de katholieke actie is de moderne vorm van de officiële relatie tussen de Kerk en de Staat.

5. De Katholieke Actie is **sociaal.** Zij is immers het apostolaat van heel de Kerk voor heel de Staat door bemiddeling van de leken. Zij wil niet deze of die ziel, deze of die klas van mensen, maar heel de burgerlijke maatschappij voor God winnen. Welnu dit kan onmogelijk geschieden door een particulier persoon. Daartoe is nodig een algemene actie van de geestelijke maatschappij, een wezenlijk collectieve actie, de actie van de Kerk als zodanig op de staat als zodanig.

Vroeger gaf de Kerk voor deze taak opdracht aan de keizers en koningen; en die stelden gaarne hun wapenen en rijkdommen ten hare dienste. Thans roept de Kerk tot dat werk de christen leken, wier verschillende rangen en standen de geestelijke krachtcentralen vormen, die niet meer van buiten af, maar van van binnen uit op de geesten inwerken om ze voor het Christendom te winnen. Zo ontstaat er tussen Kerk en Staat iets meer dan een geschreven overeenkomst of concordaat, iets meer dan verdragsbepalingen en reglementen wellicht met wapengeweld opgelegd, er ontstaat een ware geestesgemeenschap. En zo wordt op 'n andere wijze het christelijk milieu hersteld, dat de Pausen vroeger schiepen met behulp van de „wereldlijke arm".

Ziehier het begin van een nieuwe periode, de periode van werkelijke overeenstemming tussen Kerk en Staat; van een harmonie, die niet meer van buiten wordt opgelegd, komt van binnen uit, ontstaat in de geesten. Deze harmonie betekent geen prijsgeven van eigen zelfstandigheid, geen rechtstreekse onderwerping van de Staat aan de Kerk, maar alleen de noodzakelijke onderworpenheid van de Staat aan de beginselen, aan de eeuwige wetten, die de Kerk bewaart en verkondigt, maar die ook zonder haar zouden bestaan, omdat ze uit de menselijke natuur zelf voortvloeien. — Zo zal de Kerk tenslotte de leiding van het tijdelijke hernemen, niet door haar gezag en rechtstreekse actie maar door de actie van haar kinderen, die als goede staatsburgers en bestuurders tegelijkertijd doordrongen zijn van de christelijke geest en die geest ook tonen in alles, wat ze doen. Dat te bewerken, is de taak van de katholieke actie.

Vanaf het begin heeft de Kerk als een goede moeder de opvoeding der wereld ter hand genomen, zowel voor wat haar culturele als geestelijke belangen betreft. De wereld uit zich door haar vormen, eerst uitwendig, daarna innerlijk. Later wordt ze zich van haar vrijheid bewust en begint de banden met de Kerk te verbreken (humanisme en renaissance). Ze staat tenslotte op tegen de Kerk (revolutie). Toch voelt ze op de duur, dat het verkeerd was de weg te verlaten, haar door de Katholieke Kerk aangewezen. Ze keert tot haar terug, maar nu in het besef van haar vrijheid en zelfstandigheid. Deze terugkeer nu moet de katholieke actie voorbereiden. Zij moet de christelijke geest verspreiden onder alle rangen der menselijke gemeenschap, zodat we krijgen christelijke mannen en vrouwen, christelijke jongelieden, christelijke staatshoofden en volksleiders.

Aan de leken de taak om aan de dringende oproep van den Paus gevolg te geven. Slechts de Kerk kan de wereld nog redden, maar zij kan het alleen door middel van de katholieke actie.

LEIDERS AAN HET WOORD.

Winston S. Churchill in zijn memoires getiteld „Terugblik over zestig jaar":

Ik prijs mijzelf gelukkig te zijn geboren als burger in dit grote, vrije en totnogtoe zegevierende land en wereldrijk, met zijn onomkoopbare autoriteiten en onpartijdige rechters, met zijn scherpe zin voor menselijkheid, fair play en sportiviteit; waar elke functie en elke carrière openstaan voor talent; waar mensen van de meest geringe afkomst kunnen opklimmen tot de hoogste functies.

Het is waar, wij hebben afschuwelijke tijden meegemaakt sinds het begin van de twintigste eeuw. Geweldige dingen gebeurden over de gehele wereld in tijd van vrede en oorlog. Zij gebeuren nog steeds. De machtigste militaire naties stortten in stukken ineen en hun koningen en keizers vielen van hun tronen. Vele parlementen in Europa hebben geen betekenis meer, en veel van de meest beschaafde rassen leven onder een tyrannie waarvan onze voorouders zich drie- of vierhonderd jaar geleden hebben vrijgevochten.

Wij hebben deze schokken doorstaan zonder een handbreedte van ons land te verliezen en zonder beroofd te worden van individuele rechten en vrijheden in ons land. Ik geloof dat onze generatie het er daarbij goed van af heeft gebracht. Indien deze schrikkelijke beproevingen voorbestemd waren over de wereld en over ons land te komen, mogen wij ons gelukkig prijzen dat wij er in die tijd waren om er weerstand aan te bieden, zodat wij nu aan onze kinderen kunnen overhandigen wat onze voorouders voor ons hebben gewonnen.

Dichters vergelijken de mond van een dame met een rozenknop, maar vergeten, dat rozeknoppen altijd gesloten zijn.

Feuilleton.

De Vermoorde vermoord

Detectiveroman door S. A. Steeman.

4)

II.

De gehange der villa „Biccolore".

— „Neen, niet regelmatig", zei ze, „hij was dikwijls ziek."

— „Om welk uur keerde hij gewoonlijk terug?"

— „Om vier uur! Soms was het wel zes uur als de kleine terugkwam. Hij bleef dan spelen op het strand met kameraadjes; ofwel hij kwam binnen zonder enig gerucht te maken en liep dan recht de tuin in."

Ze begon weer te schreien en kon niet verder spreken.

— „Als ik goed begrijp, dan kwam de kleine niet dikwijls binnen langs de vóórdeur?"

— „Neen," zei ze, „want dan moest hij bellen!... Gewoonlijk liep hij dan het huis rond sprong over de haag en sloop dan in het huis langs een der glazen deuren die uitkomen op het terras."

— „Die deuren zijn niet gesloten?"

— „Ze werden zelden gesloten, Mijnheer; het gebeurde ook wel dat hij langs het washuis binnensloop, terwijl ik met mijn rug naar de deur gekeerd stond."

— Ja, ja; dat begrijp ik," zegt Bure; „de kleine ontdeed zich dan van zijn kleren en schooltas en gij zaagt hem niet meer vóór de avond viel?... En, als zijn moeder thuis was, deed hij dan ook zo?"

— „Neen, Mevrouw hield veel van den kleine; ze hielp hem zijn huiswerk maken..."

— „En vandaag hebt ge natuurlijk noch het kind, noch uw meesteres horen binnenkomen?" vroeg hij.

De oude keukenmeid haalde de schouders op! een gebaar van machteloosheid tegenover het onherroepelijk gebeurde.

— „Ik verlaat zelden of nooit het sousterrain", zeide ze. „Soms heb ik de indruk levend begraven te zijn!"

— „Weet u waar Mevrouw deze middag naartoe ging?"

— „Neen!... Toen Celine, de kamermeid, aangekleed beneden kwam om weg te gaan, nadat men telefonisch haar daartoe had verzocht, zeide deze me dat Mevrouw om twee uur de villa verlaten had".

— „Dank u; voor 't ogenblik heb ik u niet meer nodig"; daarop ging Mr. Bure door de hall, de trap op, en een minuut later stond hij in de kamer van Mevr. Rouvet. De substituut leunde tegen de schouw en recht voor hem, in een stoel zat Clemence Byl. Haar ogen waren half-toe, hare hand beefde lichtjes;... maar voor de rest was er niet de minste ontroering aan haar te bespeuren.

— „'n Netelige zaak!"... dacht de Substituut luidop; hij zag de rechter binnenkomen.

— „De moord op een kind is de schandelijkste misdaad die een mens kan bedrijven!" zei hij.

Bure wendde zich tot Clemence.

— „Juffrouw," zei hij droog. Van u verwacht ik de inlichtingen die we nodig hebben om ons onderzoek te beginnen."

— „Van mij?"... en Clemence stond op. „Ik ben tot uw dienst. Begin maar."

— „Kom binnen, Mr. Hicklet", zeide Bure tot den griffier, „en schrijf al de verklaringen van deze juffrouw op,"... en tot Clemence Byl dan:

— „Had Mevr. Rouvet ook vijanden?..."

— „Ja," knikte ze; „veel vijanden zelfs!..."

— „Een woord uitleg als 't u belieft!..."

Ze ging heel kalm tegen de muur staan en nam een zeer bevallige houding aan; de houding waarmee ze, meer dan eens reeds haar slag geslagen had.

...„Daar straks heb ik u gezegd dat Mevr. Rouvet weduwe was;... dat is verkeerd, zo zeide ze „ze leefde, reeds zes jaren gescheiden van haar man die verleden jaar gestorven is."

— „Rouvet... is dat haar jonge-meisjesnaam?"

— „Ja!... Toen de echtscheiding uitgesproken werd — ten haren gunste trouwens — heeft ze die naam weer terug genomen en ook den kleinen Jacques gegeven; een reden te meer voor de Leparme's om èn moeder én kind te haten."

— „Leparme?... Was dat de naam van haar man?..."

— „Ja... Thans bestaat dit huishouden nog uit vader Leparme en, z'n twee zoons: Hubert en Victor... ex-schoonbroeders van het slachtoffer; en onwillekeurig gingen haar blikken wéér naar het bed waarop het dode lichaam van Mevr. Rouvet lag.

Mr. Bure dacht na;... diepte al zijn herinneringen op.

— „Leparme?!... Maar die ken ik," zei hij... de naam toch tenminste!... Die wonen in Brugge, niet?..."

— „Ja!..."

Het was een ogenblik stil... Hicklet schreef maar steeds.

— „Die Leparme's zouden dus de vijanden zijn waar ge zo even op zinsspeeldet?"

— „Ja", antwoordde Clemence. „Sinds lang reeds!... Mevr. Rouvet vreesde zelfs dat ze den kleinen Jacques zouden ontvoeren; ze hebben dat zelfs tweedriemaal beproefd toen Jacques nog heel klein was. Vader Leparme is dood ziek nu; hij is zeer rijk en volgens recht, zou een deel van zijn fortuin moeten toekomen aan zijn kleinzoontje"...

— „Begrepen!" zeide Bure. „Dus had de verdwijning van den kleine een zeker belang voor Hubert en Victor Leparme!... En de grootvader?... Die zal toch wel enige genegenheid hebben gevoeld voor zijn kleinkind?"...

— „Integendeel!" wedervoer Clemence. „Hij verafschuwde het kind evenzeer als de moeder!... Het kind droeg immers de naam „Leparme" niet meer!"

— „Inderdaad!... Dat zijn van die dingen waar grootvaders moeilijk of helemaal niet over heenstappen!..."

De Commissaris van politie kwam binnen en zeide dat er twee journalisten op op nieuws wachtten beneden in de hall.

Dat ontstemde de rechter van instuctie! „Hoe kunnen die, in 's hemelsnaam dat al weten!... Zeg hun niets... niets, verstaan!... En stuur ze weg!"... De toon waarop hij dit zei, dulde geen tegenspraak en de Commissaris ging. Clemence nam een sigaret uit de koker en stak ze aan;... haar blikken ontmoetten die van Mr. Bure.

— „U vindt het wellicht onbetamelijk," zei ze, „dat ik een sigaret rook... in deze kamer... en in tegenwoordigheid... van dit lijk?"...

Ondanks hen zelve geraakten Bure en zijn griffier onder de invloed van de betovering die van haar persoon uitging; en het enige antwoord van den rechter op haar onbeschaamde opmerking, was 'n toegevend handgebaar. Clemence Byl trok de schouders op en steeds even cynisch sarde ze:

— „Durft U dat niet bekennen, nochtans... in uw binnenste moet ge zoiets afkeuren". Ze bekeek haar sigaret nogeens en voegde er onachtzaam aan toe:

— „Mijn zenuwen, ziet U!..."

Bure kuchtte even en keek naar den griffier.

— „Maar Mevr. Rouvet had toch niet alleen vijanden?"... begon hij wéér, „ze had wel vrienden ook?"...

Wordt vervolgd.

Aankomst en vertrek der schepen in de week van 17 — 23 November 1935.

SS.	Aank.	Van	Vertr.	Naar
Lara	17	New York	17	Aruba, Maracaibo
J. Sebastian Elcano	17	Cristobal	18	Barcelona
Tachira	17	Maracaibo	18	P. Cabello, La Guaira, San Juan, New York
El Libertador	17	Maracaibo, Aruba	18	Aruba, Maracaibo
Simon Bolivar	17	Hamburg, Amsterdam	18	P. Limon
Dalvangen	18	New Orleans	18	Paramaribo
Cottica	18	Hamburg, Amsterdam via Suriname en Venezuela	18	P au Prince, N. York
Cuba	18	Cristobal	18	Le Havre
Remuera	18	New Zealand, Cristobal	19	Southampton, Londen
Baralt	19	St. Kitts, St. Eustatius, Saba St. Martin en Bonaire	—	Curaçao
Sesostris	20	Hamburg	20	Pto. Barrios
Astrea	20	New York, P. au Prince	20	Aruba, Maracaibo
Atlas	20	Z. Haiti, Z Domingo	—	Curaçao
Midas	20	N. Domingo, N. Haiti	—	Curaçao
San Antonio	21	Cristobal	21	Le Havre
Costa Rica	21	P. Limon	21	Amsterdam, Hamburg
El Libertador	21	Maracaibo, Aruba	21	Aruba, Maracaibo
Amor	22	M racaibo	22	P. Cabello, New York
Narenta	22	Londen	22	Cristobal, N. Pac. Coast
Feodosia	22	Hamburg	22	P. Barrios
Atlas	—	Curaçao	22	Haiti
Midas	—	Curaçao	22	Rep. Domingo
Baralt	—	Curaçao	23	Bonaire, St. Thomas, St. Martin, Saba, St. Eustatius en St. Kitts
Caracas	23	New York	24	Aruba, P. Cabello, La Guaira, San Juan, New York.

De bokszwendel.

De grote bokswedstrijden in de laatste weken houden de geesten weer bezig en niet alleen in Amerika. Ook hier op Curaçao zien we deze sport zijn intrede doen. Het leek ons niet ondienstig hier te publiceren wat Arthur Mann schreef in The American Mercury.

Tijdens alle bekende beschavingen is de populariteit van de bokssport afhankelijk geweest van de graad van pijn en ruwheid, die bij de strijd ten toon kon worden gespreid. De term „vaardigheid in verdediging" die van tijd tot tijd in verband met de bokssport te berde wordt gebracht, is slechts een soort lokmiddel. In werkelijkheid is de aantrekkingskracht van een boksmatch gelegen in het vooruitzicht, dat men een gebeukt en geslagen, tot bewusteloosheid gerameid menselijk wezen te zien zal krijgen.

Tijdens het Griekse tijdperk was Theseus, koning van Athene, de Tex Rickard van zijn tijd. Teneinde pijn en ruwheid gedurende het gevecht te waarborgen, moesten de boksers een soort koperen boksbeugels, cestus geheten, dragen. En de goede koning Theseus decreteerde, dat alle krijgers, die er niet tegen bestand waren, voor de leeuwen zouden worden geworpen.

In het laatste deel der 18de eeuw trachtte Jack Broughton handschoenen bij het boksen in te voeren. Maar Engeland lachte om Broughton's handschoenen en nog een eeuw lang bleven blote vuisten bij het boksen in zwang. Vervolgens kwamen nauw om de huid sluitende handschoenen in gebruik, tegelijk met de markies-van-Queensberry-bepalingen, die de London Prize Ring Rules vervingen. Later kwamen de handschoenen van 6 en 8 ons in zwang, die ook thans nog worden gebezigd. Zij hebben bloedkeur, om voor de hand liggende redenen.

Tot een kwart eeuw geleden waren alle vormen van vuistgevecht door de beschaafde kringen in de ban gedaan. Voor vrijwel ieder, die met de bokssport in verband stond, had men maar weinig achting. Meer dan 200 jaar moesten de bokswedstrijden in dievenholen plaats vinden, of onder de bescherming van omgekochte politici en politiemannen. Promotors en boksers hadden meestal een kleine voorsprong op eerlijke rechters. Maar nog in 1910 werd een match om het kampioenschap zwaargewicht door den gouverneur van Californië te elfder ure belet.

En toen, om een onverklaarbare reden, kwam er een wijziging in de houding van de staat en de gemeentelijke autoriteiten. Misschien dat president Theodore Roosevelt's enthousiasme voor boksen in het Witte Huis invloed op hen uitoefende, ofschoon ook hij door een stomp half blind werd geslagen.

In elk geval, na eeuwenlang buiten de wet te zijn geweest, werd eensklaps de kunst om elkaars ogen dicht te slaan uitgebazuind als een gave aan de mensheid. Ja, zij werd aangemoedigd door dezelfde lieden, die haar vroeger hadden veroordeeld. In de afgelopen vijf en twintig jaar hebben honderden boeken het licht gezien, waarin wordt getracht, de aanspraken der bokssport op een plaats in het rijk der heilzame sporten te rechtvaardigen.

Als lichaamsontwikkelaar heeft boksen vermoedelijk zijns gelijke niet. Maar evenmin heeft het zijns gelijke als lichaamsverwoester, want terwijl het ene lichaam wordt opgebouwd, doordat het slagen uitdeelt, stort het andere ineen, doordat het ze ontvangt.

Een trotse vader mag wellicht een blauw oog niet erg vinden, maar het is duidelijk, dat het herhaaldelijk oplopen van blauwe ogen nadelig is, ook al verdwijnt de blauwe kleur. Het weefsel rond de ogen wordt vernield. De bloedsomloop komt in het gedrang. De oogzenuwen worden zwakker. Het gevolg is: zwakke ogen en herhaaldelijk zelfs blindheid.

Geheel hetzelfde geldt voor een slag op het hoofd, of op het hart, of op de nieren. Eén enkele slag moge nogal onschuldig lijken en niemand denkt aan gevaar, totdat de nadelige gevolgen aan het licht treden.

De schade, veroorzaakt door jaren boksen is subtiel, zó subtiel dat inderdaad tal van geneesheren erdoor om de tuin zijn geleid. En toch delen ruim de helft van alle boksers, die 50 of 60 moeilijke gevechten achter de rug hebben, in hetzelfde lot — hersenbeschadigingen en een nooit eindigende druk op de schedel.

Het aantal stukgeslagen mensenlichamen in de geschiedenis der bokssport is zó groot, dat deze tak van sport heden ten dage alleen maar kan bloeien doordat men voortdurend spreekt over Dempseys, Tunneys en Sharkeys, teneinde de aandacht af te leiden van de beklagenswaardige figuren op de achtergrond.

Zelden of nooit hoort men spreken over de beroemdheden, die op aanschouwelijker wijze het onontkoombare lot zouden kunnen illustreren van een langdurige boksersloopbaan. Hier volgen de namen van een paar slachtoffers:

Gedood in de ring:

Simon Byrne, Frankie Campbell, Con Coughlin, Frankie Jerome, Jack Jones, Luther McCarthy, Ernie Schaaf, Harry Tenney, Mike Ward, Bull Young.

Geheel of gedeeltelijk blind:

Monte Attell, Pete Herman, Jamaica Kid, Fidel LaBarba, Sam Lanford, Elwood McCloskey, Kid Murphy, Young Shugrue, Ad Stone.

Geestelijke wrakken:

Bob Martin, Charlie Seiger, Ad Wolgast, Joe Grimm.

Dit zijn slechts uiterste gevallen en de lijst is geenszins compleet. De geschiedenis van het beroepsboksen in de laatste halve eeuw vermeldt dozijnen gebroken en waardeloos geworden slachtoffers tegenover iederen bokser, die succes heeft gehad na tien jaar wedstrijden. En hierbij zijn de kampioenen en bekwaamsten inbegrepen.

De morele en lichamelijke ineenstorting voltrekt zich geleidelijk. Slechts een scherp verstand als dat van Gene Tunney of Eddie Eagan kan de betekenis vatten, van hetgeen gebeurt. De eerstvolgende slag kan degene zijn, die de onherstelbare schade aanricht. De bokser kan tenslotte in een toestand komen te verkeren, die als „stoot-dronken" wordt aangeduid. Onder de millioenen woorden, die aan de bokssport zijn gewijd, vindt men deze term slechts zelden vermeld, evenmin als de namen der vooraanstaande en der weinig bekende boksers, die er ooit onder hebben geleden.

Het aantal gevallen van stootdronken wedstrijdboksers neemt toe in een mate, die evenredig is aan de ontwikkeling der bokssport. Het is een betreurenswaardig feit, dat het geld, dat het beroepsboksen oplevert, zodanig tussen de nietboksers wordt verdeeld, dat slechts enkele beroepsboksers in staat zijn, zich uit de sport te trekken, alvorens hun hoofden en lichamen in een staat van nutteloosheid zijn gestompt.

Het bewijs van stoot-dronkenschap kan slechts door onderzoek der hersenen na de dood worden geleverd. Zelfs de bokscommissies zien zich tot machteloosheid gedoemd. Zij kunnen slechts bepaalde machteloze boksers uitsluiten, als zijnde „tijdelijk onbruikbaar". Zij geven zulke boksers een rustpoos, in de hoop dat zij zullen genezen, of de ring zullen verlaten. Gewoonlijk gebeurt geen van beide.

Stootdronkenschap is geen ziekte. Het is slechts een toestand, waarin de bokser verkeert, een teken, dat er iets niet in orde is. Zij kan op verschillende manieren tot uiting komen. Maar treedt zij eenmaal aan de dag, dan verdwijnt zij nooit meer. Stootdronkenschap is ongeneeslijk.

Het eerste symptoom ervan is gewoonlijk een lichte onvastheid in de benen. Natuurlijk is dit geen reden om een bokser uit de ring te bannen! Slechts een onderzoek van zijn hersens zou aantonen, dat de onvastheid een ernstige oorzaak heeft. Soms zal zulk een bokser onverwachts in een serie wedstrijden knock worden geslagen. Dan komt een periode, dat hij eensklaps zelf tal van rivalen neerslaat. Dit is een gevolg van het feit, dat zijn zenuwen immuun beginnen te worden voor de pijn, die de stoten veroorzaken. Tenslotte wordt echter de kwaal acuut. De bokser zakt ineen en moet naar een ziekenhuis worden vervoerd. Hij komt ten laste van zijn bloedverwanten.

De oorzaak van dit alles is gelegen in de beschadiging der hersens als gevolg van de herhaalde slagen op het hoofd. De symptomen van stootdronkenschap zijn geheel dezelfde als die van encephalitis, verlamming en andere vormen van hersenbeschadiging. Bij de helft der beroepsboksers treden dezen symptomen vroeger of later aan de dag.

Gewoonlijk wordt een jongen, die beroepsbokser wordt, geïnspireerd door de nederige afkomst van Gene Tunney, die het als bokser tot millionnair heeft gebracht. Hij verneemt voorts, dat Paul Berlenbach een half milloen dollar in de ring heeft verdiend en Tommy Loughran een kwart millioen. Allen waren kampioenen en allen waren rijk.

Hij leest niet Tunney's verklaring, afgelegd, nadat hij zich uit de bokssport had teruggetrokken:

„Ik verliet het spel, dat mijn gezondheid bedreigde, alvorens ik een ongeluk kreeg in een werkelijk gevecht met handschoenen van zes ons, dat duurzaam mijn hersens zou beschadigen."

Hij leest niet, hoe Paul Berlenbach per advertentie in de dagbladen een baantje zocht, om niet van honger om te komen, dat hij zich tot de rechtbank moest wenden, teneinde een onderpand van gedeprecieerde effecten terug te krijgen en dat de athletiekcommissie van de staat New York hem van deelneming aan verdere wedstrijden had uitgesloten, teneinde hem voor ernstig nadeel te behoeden.

Noch weet hij, dat Tommy Loughran door onverstandige belegging zijn vermogen heeft verloren en thans zijn gezondheid op het spel zet, door opnieuw in de ring te treden tegenover tegenstanders, op wie hij in zijn jeugd een klasse voorsprong had.

Hij leest slechts van de fabelachtige beurzen, die aan enkele worden uitbetaald, aangezien dat het enige is, wat de dagbladen „opwerken". De commissie publiceert niet de lijsten van hen, die zij ongeschikt acht om in wedstrijden uit te komen. Noch worden woorden verspild aan het kleine goed, dat jaar-in, jaar-uit voor een krats in voorwedstrijden zijn krachten geeft. De werkelijke cijfers dringen niet door tot de sportpagina's. Hier zijn een paar voorbeelden.

In 1932 incasseerden de boksclubs in de staat New York een bedrag van omstreeks $ 2.000.000. New York is het centrum der boks-affaire. Van genoemd bedrag ging ongeveer $ 1.500.000 naar 945 boksers, hetgeen neerkomt op een gemiddeld inkomen van circa $ 1500 per bokser in genoemde staat en in genoemd jaar.

Maar niet elke bokser in de staat toucheerde zulk een som, aangezien 100 groten onder hen tezamen een bedrag van $ 1.000.000 onder elkaar verdeelden. Er waren beurzen voor Jack Sharkey, Max Schmeling en andere beroemdheden. Derhalve bleef $ 500.000 over voor 845 boksers of minder dan $ 10 per week.

Ziedaar de koude financiële feiten van de bokssport. Maar de beginner houdt er geen rekening mee. Hij staart zich blind op een foto van Jack Sharkey's huis in een der voorsteden van Boston, plus nog een extra foto van zijn rotstuinen.

Mosterdgas.

De vinding van prof. Wibaut.

Zoals wij reeds meldden zijn prof dr. J. P. Wibaut, hoogleraar in de organische scheikunde aan de Stedelijke Universiteit te Amsterdam en zijn assistent, drs. J. Th. Hackman, er in geslaagd een preparaat uit te vinden, waarmede kledingstukken geïmpregneerd kunnen worden en dat deze ondoordringbaar maakt voor de inwerking van blaarverwekkende gassen.

Naar wij vernemen zijn reeds enige tijd geleden uitgebreide proeven aan de Artillerie-inrichtingen aan de Hembrug door bovengenoemde heren en scheikundigen van het staatsbedrijf genomen, die dus met succes bekroond zijn.

Zeven dagen bleek dit inpregnatie-middel — waarvan men begrijpelijkerwijze de samenstelling zorgvuldig geheim houdt — bestand te zijn tegen de funeste inwerking van mosterdgas.

In zuivere toestand is „mosterdgas" een kleurloze vloeistof, welke bij 217 gr. onder geringe ontleding kookt, en bij afkoeling onder de 14 gr. spoedig vast wordt.

Teneinde te zorgen dat mosterd-„gas" onder normale omstandigheden vloeibaar blijft, vermengt men het met een andere stof, om zijn smeltpunt te verlagen. In water lost het niet gemakkelijk op; zijn oplosbaarheid hierin is 1:1000.

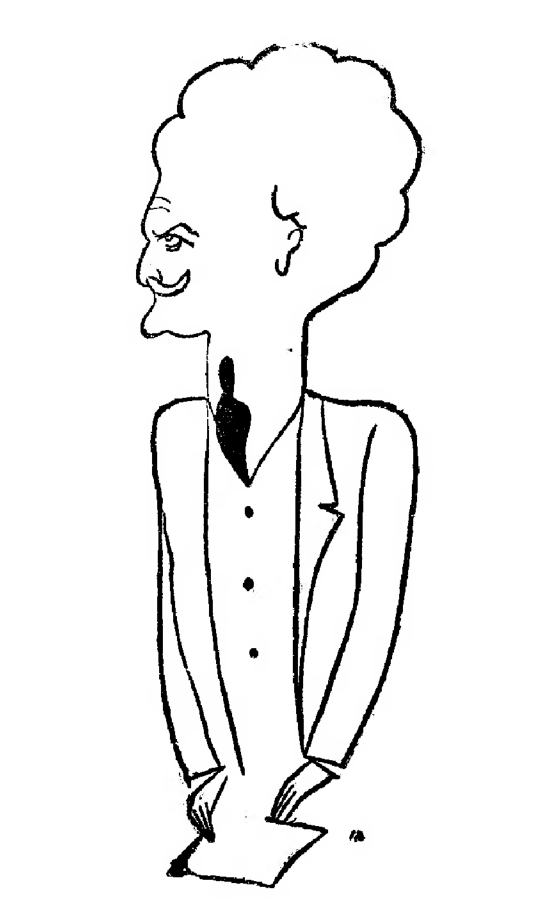
Bovendien is mosterdgas een persistent gas wat zeggen wil, dat het, al naar gelang van de atmosferische toestand en de aard van het terrein dit gedurende dagen en zelfs weken besmet kan houden, daar het door water bij normale temperatuur slechts zeer langzaam ontleed wordt.

Naast deze voor een oorlogsgas gunstige eigenschap, dat het op het gevechtsveld zijn invloed zeer lang kan doen gevoelen en daarbij slechts door een flauwe, enigszins naar mosterd riekende geur zijn aanwezigheid verraadt, terwijl het, gezien de verschillende bereidingsmethoden, in de diverse landen, door de groot-industrie in grote hoeveelheden geleverd kan worden, bezit het nog een eigenschap, waardoor het 't meest gevreesde gas werd uit de laatste grote oorlog.

Mosterdgas is namelijk een buitengewoon gevaarlijk celgif. Bij aanraking met de huid vertoont zich hierop — eerst na vele uren! — een rode blaarvorming, terwijl onder de blaren de huidcellen worden gedestrueerd, met gevaar van opengaan en grote kans op secundaire infectie, met de noodlottige gevolgen daarvan. Daarenboven — en dit is juist het buitengewoon funeste van mosterdgas — dringt het zowel door kleren, soldatenuniformen, als schoenen heen, terwijl rubber in vloeibaar mosterdgas oplost.

Het eerst werd mosterdgas toegepast in de nacht van 11 op 12 Juli 1917 door de Duitsers tegen de Engelsen nabij Yperen (vandaar de naam yperiet voor het gas), en in de eerste zes weken dat de Duitsers het gebruikten, werden 20.000 Engelsen buiten gevecht gesteld. Sindsdien heeft men onvermoeid gezocht naar een afdoend beschermingsmiddel. Tot nog toe had men niets beters dan rubber pakken, die niet alleen zeer duur, doch bovendien slechts zeer tijdelijk bruikbaar waren, daar het gas op de duur ook door rubber heenvreet.

Van des te meer betekenis is deze nieuwe Nederlandse vinding, welke de fatale uitwerking van dit geduchte gas belangrijk vermindert èn de combattanten èn de non-combattanten een grotere bescherming geeft tegen dit gevreesde oorlogsmiddel.

Staatsminister Jaspar in een redevoering te Brugge:

De mens heeft de krachten in de stof verborgen verlost en gebezigd. Wat een geest heeft uitgedacht, heeft de geesten van ontelbare arbeiders stilgelegd. De plaag der werkloosheid is ontstaan, niet als gevolg van de economische moeilijkheden maar als een oorzaak. En wanneer zal men de doeltreffende middelen ter bestrijding der werkloosheid kunnen bevroeden?

In de 19de eeuw heeft het blanke ras zich kunnen opwerken tot de industriëlen der wereld en men mocht gerust verklaren dat alle kleurlingen voor hem werkten. Doch dit behoort tot het verleden. De kleurlingen kunnen niet alleen de hulp van de blanken missen maar hebben zich tevens ontpopt als geduchte mededingers. Het is waarlijk verstommend, te zien dat men nu komt te staan voor gelijke toestanden als in het jaar 1914. Allerwegen dreigt oorlogsgevaar. Een oorlog betekent de ondergang van gans onze beschaving en het zou uitzinnig zijn thans naar de wapens te grijpen. Europa pleegt thans collectieve zelfmoord, door een stelsel aan te kleven van het sluiten der grenzen. Er kan verandering komen. Het is het werk van besliste en krachtdadige mannen. Het is een dreigende en spoedeisende taak.

De grootste straf van eigen schuld bestaat in de onmogelijkheid zich in eigen ogen vrij te spreken.

Satyre en humor.

Onder de rijkdommen van ons eiland mogen we zeker rekening houden met het grote aantal honden.

Badinerend zegt men wel eens dat het wapen van Curaçao een kale rots is met één grasspriet, welk door een geit verslonden wordt, maar onze geiten voeren in de laatste jaren met de honden een grote strijd om de heerschappij van de viervoeters.

Vooral in bepaalde tijden van het jaar, ziet men 's morgens vroeg door Willemstads straten kudden honden tippelen, die minder de naam van huisdieren waardig zijn, dan onze sierlijke klipgeiten.

Hoevele dezer straathonden hier rondlopen is met geen honderdtal te benaderen; belastingpenningen dragen ze niet en misschien hebben er velen zelfs niet eens meer een eigenaar.

In die bepaalde tijden komt dan telkens weer onze politie de geiten te hulp en met karabijn gewapend trekt deze er in de vroegte op uit om een zalige opruiming te houden onder dat straatvee.

Maar telkens weer komt dan ook in die bepaalde tijd een protest artikel in een zeker blad; stereotyp reageert deze redactie op de politionele opruiming onder de straathonden.

Dikwijls hebben we al eens gedacht, van waar komt toch deze opvallende ongediertebescherming van bedoeld blad?

De vorige week lazen we in dat blad van een aanval op onzen Gouverneur Zijne Excellentie B. W. Th. van Slobbe.

En we dachten aan het straathondje dat zij pootje oplicht tegen een standbeeld.

En we begrepen het stereotype terugkeren van dat pleidooi voor de dierenbescherming.

Slimmerd.

Een man kocht een paar schoenen van 200 frs., maar toen het op betalen aankwam, bleek hij slechts 150 frs. bij zich te hebben.

„Kan ik die schoenen meenemen en u de 50 frs. laten aanreiken?" vroeg hij.

„Zeker, mijnheer," zei de bediende. „Ik zal ze voor u inpakken."

„Hoe kun je dat doen?" zei de chef verstoord, toen de man weg was. „Je kent hem toch niet? Die komt natuurlijk nooit terug met zijn 50 frs."

„Die komt vast terug, mijnheer", antwoordde de bediende. „Ik heb hem twee linkse schoenen meegegeven."

Ad rem.

Tante: „Waarom eet je je eitje niet, Annie?"

Annie: „Ik lust 't niet, tante."

Tante: „Toen ik nog zo oud was als jij, zou ik wat blij geweest zijn met dat ei."

Annie: „Maar toen was 't ook vers!"

Verwaand.

„Verkoop je nog steeds kranten?"

„Nee; tegenwoordig verkoop ik programma's in de schouwburg."

„Bevalt je nieuwe baantje je?"

„O ja, uitstekend. Weet je, ik heb altijd wel gevoeld, dat litteratuur niet mijn ware roeping was. Ik ben geboren voor het toneel!"

Voor den rechter.

„Maar, beklaagde, je zult toch wel iets tot je verdediging te zeggen hebben?"

„Och, meneer de rechter, dat heeft mijn vrouw me verboden."

Buitensporige gestrengheid.

Rechter (tot beschuldigde): „Hebt ge ook iets in het midden te brengen?"

Beschuldigde: „Ja, meneer de rechter, ik heb tegen niemand iets, behalve tegen den ambtenaar van het openbaar ministerie. Ik ben een eenvoudige oplichter, niets meer en (hier trilde 's mans stem van ontroering) het is onbillijk mij voor te stellen, alsof ik de schurk uit een drama was."

Aan zee.

Lily. — Daisy is gisteren bijna verdronken. Men moest kunstmatige ademhaling toepassen. Haar redder stond er wanhopig bij."

Loeike (scherp). — Natuurlijk bij een kunstmatige verdrinking hoort kunstmatige ademhaling.

'n Strop.

Zij (met haar man vóór de winkel): — Kijk eens, het hoedje, dat ik zo mooi vond, is weg.

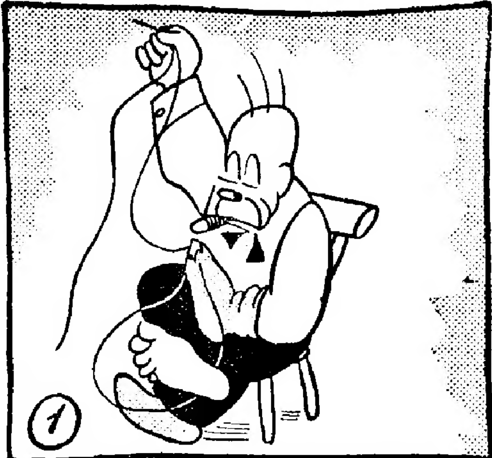
Hij (met een zucht van verlichting): — Gelukkig!

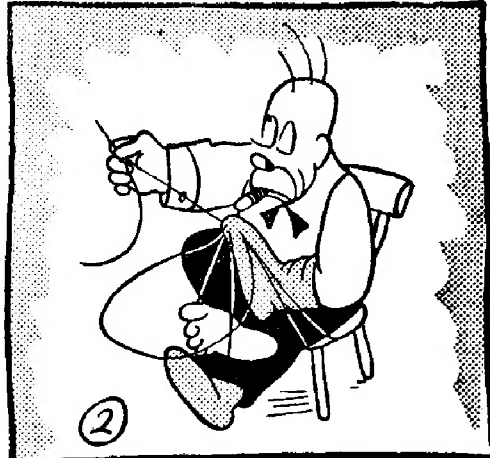
Zij: — Vin je? Ik ben het vanmorgen gaan kopen, anders had een andere 't zo voor mijn neus weggekaapt.

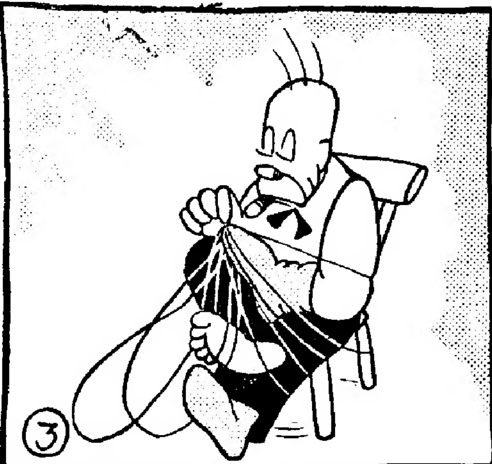
Het bewijs.

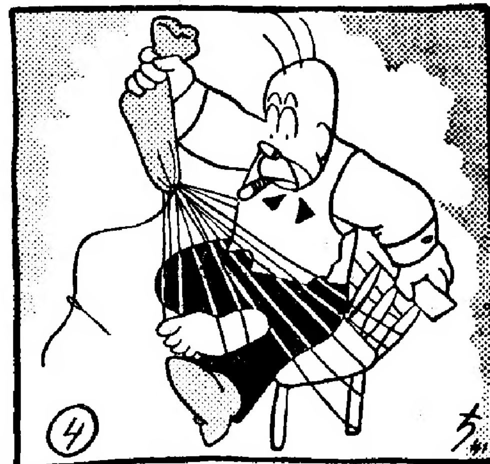
Mijnheer: — Voorzichtig, de meid heeft scherpe oren!

Mevrouw: — Ja, ik heb gezien, dat er op alle deuren bij het sleutelgat schrammen zijn.

ADAMSON STOPT KOUSEN.